

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

12. března 2020 *

„Státní podpory – Státní podpory poskytnuté Španělskem ve prospěch některých profesionálních fotbalových klubů – Záruka – Rozhodnutí prohlašující podpory za neslučitelné s vnitřním trhem – Výhoda – Podnik v obtížích – Kritérium soukromého investora – Pokyny pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích – Výše podpory – Příjemce podpory – Zásada zákazu diskriminace – Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věci T-732/16,

Valencia Club de Fútbol, SAD, se sídlem ve Valencii (Španělsko), zastoupená J. García-Gallardo Gil-Fournierem, G. Cabrera Lópezem a D. López Rusem, advokáty,

žalobkyně,

podporovaná

Španělským královstvím, zastoupeným J. García-Valdecasas Dorrego a J. Ruiz Sánchez, zmocněnkyněmi,

vedlejší účastníkem,

proti

Evropské komisi, zastoupené G. Luengem, B. Stromskym a P. Němečkovou, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise (EU) 2017/365 ze dne 4. července 2016 o státní podpoře SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) poskytnuté Španělskem ve prospěch klubů Valencia Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol SAD a Elche Club de Fútbol SAD (Úř. věst. 2017, L 55, s. 12).

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení H. Kanninen (zpravodaj), předseda, J. Schwarcz a C. Iliopoulos, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. března 2019,

vydává tento

* Jednací jazyk: španělština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Valencia Club de Fútbol, SAD, je profesionální fotbalový klub se sídlem ve Valencii ve Španělsku.
- 2 Fundación Valencia je nezisková organizace, která byla založena s cílem zachovat, šířit a podporovat sportovní, kulturní a sociální aspekty žalobkyně a její vztah s fanoušky.
- 3 Dne 5. listopadu 2009 poskytla Instituto Valenciano de Finanzas (dále jen „IVF“), finanční instituce Generalitat Valenciana (regionální samospráva Valencie, Španělsko), Fundación Valencia záruku za bankovní úvěr ve výši 75 milionů eur, který poskytla Bancaja (nyní Bankia), prostřednictvím kterého Fundación Valencia nabyla 70,6 % akcií žalobkyně.
- 4 Záruka pokrývala 100 % jistiny úvěru plus úroky a náklady zajištěné transakce. Fundación Valencia musela hradit IVF roční prémii za záruku ve výši 0,5 %. Jako protizáruku obdržela IVF zástavní právo jako druhá v pořadí k akciím žalobkyně získaným Fundación Valencia. Doba trvání příslušného úvěru činila šest let. Úroková sazba příslušného úvěru činila nejprve 6 % v prvním roce a poté „Euro Interbank Offered Rate“ (Euribor) 1 rok navýšený o marži ve výši 3,5 % s minimální sazbou 6 %. Byl rovněž uplatněn poplatek za poskytnutí záruky ve výši 1 %. Podle splátkového kalendáře měly být úroky spláceny od srpna 2010 a jistina ve dvou splátkách ve výši 37,5 milionu eur dne 26. srpna 2014 a dne 26. srpna 2015. Splácení zajištěného úvěru (jistiny a úroků) mělo být financováno prodejem akcií žalobkyně získaných Fundación Valencia.
- 5 Dne 10. listopadu 2010 navýšila IVF záruku ve prospěch Fundación Valencia o 6 milionů eur s cílem dosáhnout zvýšení stávajícího úvěru poskytnutého ze strany Bankia o tutéž částku, aby bylo možné pokrýt platbu jistiny, úroků a nákladů v důsledku nesplacení úroků, které měly být v souvislosti se zajištěným úvěrem uhrazeny dne 26. srpna 2010. V důsledku tohoto navýšení byl původně stanovený splátkový kalendář změněn a doplněn o zaplacení částky ve výši 40,5 milionu eur dne 26. srpna 2014 a částky ve výši 40,5 milionu eur dne 26. srpna 2015. Úroková sazba úvěru zůstala nezměněna.
- 6 Poté, co byla Evropská komise informována o existenci údajných státních podpor poskytnutých regionální samosprávou Valencie v podobě záruk za bankovní úvěry ve prospěch Elche Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD a žalobkyně, vyzvala dne 8. dubna 2013 Španělské království, aby se k těmto informacím vyjádřilo. Španělské království jí odpovědělo dne 27. května a dne 3. června 2013.
- 7 Dopisem ze dne 18. prosince 2013 oznámila Komise Španělskému království své rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU. Španělské království své připomínky k rozhodnutí o zahájení řízení podalo dopisem ze dne 10. února 2014.
- 8 V průběhu formálního vyšetřovacího řízení Komise obdržela připomínky a informace od Španělského království, IVF, Liga Nacional de Fútbol Profesional (dále jen „LFP“), žalobkyně a Fundación Valencia.
- 9 V rozhodnutí (EU) 2017/365 ze dne 4. července 2016 o státní podpoře SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) poskytnuté Španělskem ve prospěch klubů Valencia Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol SAD a Elche Club de Fútbol SAD (Úř. věst. 2017, L 55, s. 12, dále jen „napadené rozhodnutí“), Komise konstatovala, že státní záruka, kterou IVF poskytla dne 5. listopadu 2009 za bankovní úvěr pro Fundación Valencia na úpis akcií žalobkyně v souvislosti s navýšením kapitálu, o kterém žalobkyně rozhodla (dále jen „opatření 1“), jakož i navýšení, o kterém rozhodla dne 10. listopadu 2010 (dále jen „opatření 4“) (dále jen společně „dotčená opatření“) představují podpory ve

výši 19 193 000 eur a 1 188 000 eur, které jsou protiprávní a neslučitelné s vnitřním trhem (článek 1). Komise proto Španělskému království uložila, aby zajistilo navrácení uvedených podpor od žalobkyně (článek 2), přičemž toto navrácení mělo být provedeno s „okamžitým účinkem“ (článek 3).

- 10 V napadeném rozhodnutí měla Komise zaprvé za to, že dotčená opatření poskytnutá od IVF pocházela ze státních prostředků a byla přiřitatelná Španělskému království. Zadruhé podle názoru Komise byla příjemcem podpory žalobkyně, a nikoli Fundación Valencia, která jednala jako finanční nástroj, zejména s ohledem na cíl dotčených opatření, kterým bylo usnadnit financování navýšení kapitálu žalobkyně. Finanční situace žalobkyně v okamžiku poskytnutí dotčeného opatření byla podle Komise situací podniku v obtížích ve smyslu bodu 10 písm. a) nebo bodu 11 pokynů Společenství pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích (Úř. věst. 2004, C 244, s. 2, dále jen „pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci“). S ohledem na kritéria vymezená ve sdělení Komise o použití článků [107] a [108 SFEU] na státní podpory ve formě záruk (Úř. věst. 2008, C 155, s. 10, dále jen „sdělení o zárukách“), a s ohledem na finanční situaci žalobkyně, jakož i podmínky státní záruky, kterou získala, Komise dospěla k závěru o existenci nepatřičné výhody, která by mohla narušit hospodářskou soutěž a ovlivnit obchod mezi členskými státy. Komise mimoto v napadeném rozhodnutí vyčíslila prvek podpory, jež byla údajně poskytnuta žalobkyni, na základě referenční sazby použitelné podle jejího sdělení o revizi metody stanovování referenčních a diskontních sazeb (Úř. věst. 2008, C 14, s. 6, dále jen „sdělení o referenčních sazbách“), vzhledem k absenci smysluplného srovnání na základě podobných operací uskutečněných na trhu. Při vyčíslení sporné podpory měla Komise za to, že hodnota akcií žalobkyně poskytnutých IVF do zástavy jako protizáruka byla téměř nulová. Konečně měla Komise v napadeném rozhodnutí za to, že sporná podpora nebyla slučitelná s vnitřním trhem, zejména s ohledem na zásady a podmínky stanovené v pokynech pro podporu na záchranu a restrukturalizaci. Komise v tomto ohledu uvedla, že plán životaschopnosti žalobkyně z května 2009 nebyl dostatečně úplný na to, aby umožnil obnovení životaschopnosti v přiměřené lhůtě.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 11 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. října 2016 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 12 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 28. října 2016 podala žalobkyně návrh na vydání předběžného opatření s cílem dosáhnout odkladu vykonatelnosti článků 3 a 4 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž jí Komise nařizuje navrácení podpory, která jí byla údajně poskytnuta.
- 13 Komise předložila žalobní odpověď kanceláři Tribunálu dne 24. ledna 2017.
- 14 Usnesením ze dne 23. března 2017 předseda čtvrtého senátu Tribunálu povolil Španělskému království, aby vstoupilo do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání žalobkyně.
- 15 Dne 29. března 2017 předložila žalobkyně kanceláři Tribunálu repliku.
- 16 Dne 2. června 2017 předložilo Španělské království kanceláři Tribunálu spis vedlejšího účastníka.
- 17 Dne 19. června 2017 předložila Komise kanceláři Tribunálu dupliku.
- 18 Podáními došlými kanceláři Tribunálu ve dnech 1. února, 15. února, 5. dubna a 27. června 2017 žalobkyně požádala, aby s určitými částmi žaloby, žalobní odpovědi, repliky a dupliky bylo ve vztahu ke Španělskému království zacházeno jako s důvěrnými. Španělské království nevzeslo námitky proti žádostem o důvěrné zacházení.
- 19 Komise a žalobkyně předložily kanceláři Tribunálu svá vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka ve dnech 14. a 17. července 2017.

- 20 Usnesením ze dne 22. března 2018, Valencia Club de Fútbol v. Komise (T-732/16 R, nezveřejněné, EU:T:2018:171), potvrzeným v řízení o kasačním opravném prostředku [usnesení ze dne 22. listopadu 2018, Valencia Club de Fútbol v. Komise, C-315/18 P (R), EU:C:2018:951], zamítl předseda Tribunálu návrh na předběžné opatření a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.
- 21 Usneseními ze dne 26. dubna 2018, Valencia Club de Fútbol v. Komise (T-732/16, nezveřejněné, EU:T:2018:237), ze dne 26. dubna 2018, Valencia Club de Fútbol v. Komise (T-732/16, nezveřejněné, EU:T:2018:238) a ze dne 26. dubna 2018, Valencia Club de Fútbol v. Komise (T-732/16, nezveřejněné, EU:T:2018:239), předseda čtvrtého senátu zamítl návrhy Fundación Valencia, LFP a Bankia na vstup do řízení jako vedlejší účastnice.
- 22 V dopise ze dne 25. května 2018 žalobkyně uvedla, že si přeje být vyslechnuta na jednání.
- 23 V dopisech kanceláře Tribunálu ze dne 5. února 2019 Tribunál položil všem účastníkům řízení písemné otázky v rámci organizačních procesních opatření na základě článku 89 jeho jednacího řádu, na které odpověděli dne 20. února 2019.
- 24 Žalobkyně navrhuje Tribunálu, aby:
- zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí týká;
 - uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.
- 25 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu jako neopodstatněnou,
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 26 Španělské království navrhuje, aby Tribunál:
- vyhověl žalobě a zrušil napadené rozhodnutí;
 - uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž odkazuje na přílohu A.2

- 27 Komise vytýká žalobě, že obecně odkazuje na zprávu poradců zmocněných žalobkyní, která je k žalobě připojena jako příloha A.2.
- 28 Podle ustálené judikatury je k tomu, aby byla žaloba přípustná, nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na nichž je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, avšak uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. Ačkoliv lze obsah žaloby podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na určité části dokumentů, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, byť přiložené k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na řízení před Tribunálem použije na základě čl. 53 prvního pododstavce tohoto statutu a čl. 76 písm. d) jednacího řádu, musejí být uvedeny v žalobě. Přílohy mohou být zohledněny pouze v rozsahu, v němž podpírají nebo doplňují žalobní důvody či argumenty výslovně uvedené žalobci v samotném textu jejich písemností, a kde je možné přesně určit, které ze

skutečností obsažených v této příloze podpírají nebo doplňují uvedené žalobní důvody či argumenty (viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Ryanair a Airport Marketing Services v. Komise, T-53/16, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:943, bod 379 a citovaná judikatura).

- 29 V projednávaném případě je třeba uvést, že žaloba uvádí systematicky, když na tuto přílohu odkazuje, který určitý bod či body přílohy doplňují nebo podporují argument uvedený v žalobě, a zdaleka tedy neodkazuje obecně na přílohu A.2. Kromě toho jsou v hlavní části žaloby opakovaně uvedeny celé výňatky přílohy. Je tedy třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, žalobkyně neprovedla obecný odkaz na přílohu A.2, a žaloba je tudíž v tomto ohledu přípustná.

K přípustnosti argumentace rozvinuté v příloze A.2

- 30 Komise tvrdí, že příloha A.2 je nepřípustná, jelikož obsahuje argumenty, které nejsou uvedeny v žalobě.
- 31 Z posouzení přílohy A.2 vyplývá, že argumenty, které jsou v ní rozvedeny, již byly výslovně uplatněny v hlavní části žaloby. Komise ostatně neoznačila tvrzení, která jsou podle ní obsažena v uvedené příloze, aniž je uvedena v textu žaloby.
- 32 V důsledku toho je třeba zamítnout námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí proti argumentaci rozvinuté v příloze A.2.

K přípustnosti osmého žalobního důvodu, vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 33 Podle žalobkyně vyplývá z úvah uvedených v prvním až sedmém žalobním důvodu, že je napadené rozhodnutí stíženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění ve vztahu k základním aspektům pro posouzení existence podpory a její neslučitelnosti.
- 34 Na dotaz Tribunálu na jednání ohledně dodržení požadavků jasnosti a přesnosti, jak vyplývají z článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu, žalobkyně ve vysvětlení tohoto žalobního důvodu v podstatě uvedla, že chtěla být stručná, přičemž odkazem na ostatní žalobní důvody označila sedm bodů, které podle ní svědčí o nedostatku odůvodnění.
- 35 V projednávané věci Tribunál konstatuje, že se žalobkyně omezuje na obecné zopakování úvah, na kterých jsou založeny ostatní žalobní důvody. Jak správně uvádí Komise, žalobkyně neupřesňuje, které části napadeného rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění, ani *a fortiori*, jakým způsobem tyto části neumožnily zúčastněným stranám porozumět úvahám Komise.
- 36 Kromě toho se odkazy žalobkyně na ostatní žalobní důvody týkají výlučně neexistence analýzy nebo ověření, jakož i nesprávných posouzení, které se všechny týkají opodstatněnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 37 Je třeba připomenout, že povinnost odůvodnění stanovená v článku 296 SFEU představuje podstatnou formální náležitost, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která je součástí posouzení hmotněprávní legality sporného aktu. Z toho vyplývá, že výtky a argumenty směřující ke zpochybnění opodstatněnosti aktu nejsou v rámci žalobního důvodu, který vychází z neexistence nebo nedostatečnosti odůvodnění, relevantní (rozsudek ze dne 30. května 2017, Safa Nicu Sepahan v. Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 85).
- 38 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že tento žalobní důvod, tak jak byl popsán, nesplňuje požadavky jasnosti a přesnosti vyplývající z článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu.

- 39 Tento žalobní důvod tudíž musí být prohlášen za nepřipustný. Kromě toho okolnosti projednávané věci neodůvodňují, aby se Tribunál bez návrhu zabýval otázkou, zda Komise splnila povinnosti uvést odůvodnění.

K věci samé

- 40 Žalobkyně uvádí na podporu své žaloby osm žalobních důvodů:
- první žalobní důvod v podstatě vychází ze zjevně nesprávných posouzení při kvalifikaci výhody;
 - druhý žalobní důvod, předložený podpůrně, vychází ze zjevně nesprávného posouzení při posuzování slučitelnosti údajných podpor;
 - třetí až pátý žalobní důvod, vznesené podpůrněji, vycházejí ze zjevně nesprávného posouzení ve fázi výpočtu výše podpory, dalších pochybení při výpočtu jistiny a úroků a porušení zásady proporcionality;
 - šestý žalobní důvod, předložený podpůrně, vychází z pochybení při určení příjemce údajné podpory;
 - sedmý žalobní důvod vychází z porušení zásady zákazu diskriminace;
 - osmý žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění.
- 41 Žalobní důvody je třeba posoudit v pořadí, v jakém jsou uplatněny, s výjimkou jednak šestého žalobního důvodu, který je třeba posoudit po prvním žalobním důvodu, jak k tomu žalobkyně vyzývá Tribunál, a jednak sedmého žalobního důvodu, který se týká opodstatněnosti kvalifikace podpory jako protiprávní a neslučitelné, a který je tedy třeba přezkoumat před třetím žalobním důvodem, který se týká výpočtu výše podpory. Nakonec je třeba připomenout, že Tribunál již rozhodl o osmém žalobním důvodu, který zamítl (viz body 33 až 39 výše).

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě ze zjevně nesprávných posouzení při kvalifikaci výhody

- 42 První žalobní důvod se skládá ze tří částí, vycházející ze zjevných pochybení Komise, zaprvé v rozsahu, v němž kvalifikovala žalobkyni jako podnik v obtížích, zadruhé v rozsahu, v němž konstatovala, že dotčená opatření pokrývala více než 80 % částky úvěru, a zatřetí v rozsahu, v němž dospěla k závěru, že žalobkyně nezaplatila tržní cenu.
- *K dosahu prvního žalobního důvodu a jeho přípustnosti v rozsahu, v němž se týká opatření 4*
- 43 V odpovědi na otázku položenou Tribunálem v rámci organizačních procesních opatření a poté během jednání žalobkyně uvedla, že se první žalobní důvod týká nejen opatření 1, ale i opatření 4. Komise během jednání vznesla námitku nepřipustnosti tohoto žalobního důvodu v rozsahu, v němž se týká opatření 4.
- 44 Na dotaz položený v tom samém rámci k přípustnosti žalobního důvodu v rozsahu, v němž se týká opatření 4 s ohledem na požadavky jasnosti a přesnosti vyplývající z článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu, žalobkyně tvrdí, že uvedené opatření je výslovně uvedeno v žalobě, ve znění jejích návrhových žádání, jakož i v úvodu popisu žalobních důvodů. Kromě toho musí být v rámci prvního žalobního důvodu obecné odkazy na „záruku“, stejně jako zmínka o „dotčených záručních opatřeních“ chápány nezbytně tak, že zahrnují opatření 1 i opatření 4. Zpráva

příložená v příloze A.2 mimoto obsahuje pro účely podložení všech dotčených žalobních důvodů, včetně prvního, celkové hospodářské vyhodnocení obou opatření. Žalobkyně nakonec odkazuje na svůj druhý žalobní důvod, v němž tvrdí, že opatření 1 a 4 představují jedno a totéž opatření podpory.

- 45 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury citované v bodě 28 výše je k přípustnosti žaloby podle článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu, třeba, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. Pouhé abstraktní uvedení žalobního důvodu tak nesplňuje požadavky jednacího řádu (rozsudek ze dne 12. září 2018, De Geoffroy a další v. Parlament, T-788/16, nezveřejněný, EU:T:2018:534, bod 72).
- 46 V projednávané věci žalobkyně jako úvod části žaloby nazvané „Právní posouzení“ uvádí, že má za to, že opatření 1 a 4 nepředstavují státní podporu, jelikož nebyla prokázána existence výhody. Z toho vyplývá, že první žalobní důvod týkající se prokázání existence výhody může být vykládán tak, že směřuje proti posouzením Komise formulovaným jak ve vztahu k opatření 1, tak k opatření 4.
- 47 Jak však vyplývá ze zásad připomenutých v bodě 45 výše, k tomu, aby byl žalobní důvod přípustný, nestačí, aby byl uveden abstraktně. Dále je ještě třeba, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založen, vyplývaly uceleně a srozumitelně z textu samotné žaloby.
- 48 V tomto ohledu je třeba nejprve poznamenat, že skutečnosti uvedené v rámci prvního žalobního důvodu v žalobě se nikdy výslovně netýkají opatření 4. Tribunál dále konstatuje, že argumentace žalobkyně na podporu prvního žalobního důvodu, včetně toho, když se opírá o zprávu přiloženou v příloze A.2, spočívá zcela na předpokladu, že relevantní situace je ta, která panovala v době poskytnutí opatření 1 v listopadu 2009, a nevztahuje se naopak na situaci ke dni 10. listopadu 2010, kdy bylo poskytnuto opatření 4. Ačkoliv žalobkyně později v odpovědi na otázku položenou Tribunálem odkázala na svůj argument na podporu druhého žalobního důvodu, podle kterého opatření 1 a 4 představují ve skutečnosti pouze jedno a totéž opatření podpory, je třeba konstatovat, že tento argument není v žalobě uplatněn na podporu prvního žalobního důvodu.
- 49 Z výše uvedeného vyplývá, že v žalobě není uvedena žádná argumentace výslovně směřující proti kvalifikaci výhody plynoucí z opatření 4. Kromě toho argumenty uvedené na podporu prvního žalobního důvodu, které údajně směřují proti kvalifikaci výhody plynoucí z opatření 4, nevyplývají s požadovanou jasností z textu žaloby.
- 50 První žalobní důvod je tedy třeba prohlásit za nepřípustný v rozsahu, v němž se týká opatření 4.

– K první části, vycházející ze zjevného pochybení Komise v rozsahu, v němž kvalifikovala žalobkyni jako podnik v obtížích

- 51 Žalobkyně podporovaná Španělským královstvím nejprve poukazuje na zvláštnosti obchodního modelu profesionálních fotbalových klubů spočívající na různých nefinančních faktorech, jako jsou jejich sociální a vzdělávací funkce, které ostatně Smlouva o FEU zohledňuje v čl. 165 odst. 1 druhém pododstavci SFEU. Žalobkyně se domnívá, podobně jako LFP během správního řízení, že vzhledem k těmto odvětvovým zvláštnostem nebylo použití pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci v projednávaném případě vhodné. Kromě toho měla Komise konstatovat, že účetní hodnota profesionálních fotbalových klubů nutně neodráží jednak cenu, kterou jsou investoři připraveni zaplatit, a jednak očekávané zisky v případě dalšího prodeje klubu.

- 52 Žalobkyně dále Komisi vytýká, že při posuzování její finanční situace popřela význam tržní hodnoty hráčů fotbalového klubu. Komisi je zejména vytýkáno, že přehlédla rozdíl mezi účetní hodnotou a tržní hodnotou, přestože žalobkyně tento rozdíl vysvětlila v průběhu správního řízení, a že zveličila pokles hodnoty hráčů v případě nuceného prodeje v důsledku finančních nesnází, stejně jako míru kolísání hodnoty, která vyplývá z rizika zranění, proti němuž je žalobkyně pojištěna.
- 53 Žalobkyně se konečně dovolává spolehlivosti a věrohodnosti plánu životaschopnosti z roku 2009, jehož prognózy příjmů a výdajů byly přiměřené, v souladu s rentabilitou srovnatelných evropských a španělských fotbalových klubů, a tedy dostačující na to, aby umožnily fungování klubu na životaschopném základě. V tomto ohledu se Komise nemůže opírat o riziko nesplacení zajištěného úvěru z roku 2009, jelikož povinnost splatit uvedený úvěr měla Fundación Valencia, a nikoli žalobkyně. Kromě toho je uvedeno, že příjmy značně přesáhly prognózy plánu životaschopnosti a tento růst odráží zejména plnění smlouvy o vysílání uzavřené před poskytnutím záruky.
- 54 Komise tvrdí, že žádný z argumentů předložených žalobkyní nemůže zpochybnit závěr, podle kterého byla žalobkyně v době poskytnutí dotčených opatření v obtížích.
- 55 V první řadě judikatura při použití pravidel v oblasti státních podpor nepřiznala sportu vlastní výjimku. Kromě toho je cíl, který IVF deklarovala při poskytování dotčených opatření, irelevantní, jelikož je pojem „podpora“ stejně jako pojem „finanční obtíže“ objektivní. V každém případě Komise ve svém vyhodnocení plánu životaschopnosti zohlednila relevantní skutečnosti hospodářského kontextu fotbalového odvětví. Tvrdí, že okolnost, že investoři jsou připraveni nakupovat akcie klubů, které mají zápornou účetní hodnotu, nezpochybňuje potřebu mít před takovou investicí spolehlivé a věrohodné finanční prognózy, přičemž dodává, že jí během správního řízení nebyla předložena žádná zpráva o hodnotě majetku žalobkyně.
- 56 Komise dále zdůrazňuje, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, zohlednila tržní hodnotu hráčů, dospěla nicméně k závěru, že jejich vysoká hodnota nevyvrací závěr, že byla v obtížích. V tomto ohledu Komise tvrdí, že příklady převodu uvedené žalobkyní se týkají hlavně přestupů, k nimž došlo po poskytnutí úvěru zajištěného IVF, a ukazují, že přestup hráče s sebou nese dlouhá jednání, což má význam v případě, kdy k převodu musí dojít rychle z důvodu finančních potíží. Kromě toho hráči nemohou přestupovat současně, neboť nedosáhnou vysoké tržní hodnoty ve stejný čas. Konečně, i když je klub pojištěn proti rizikům jeho hráčů, nic to nemění na tom, že zranění má vliv na prodejní hodnotu hráče a nepřímo na výsledky klubu.
- 57 Pokud jde konečně o plán životaschopnosti z roku 2009, má Komise za to, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz zpochybňující konstatování, podle kterého tento plán jednak neobsahoval žádnou analýzu citlivosti ve vztahu k rizikům, která mohou ovlivnit finanční výsledky žalobkyně, a jednak byl založen na vyhlídkách, které jsou nevhodné k obnovení dlouhodobé životaschopnosti. Komise mimoto zpochybňuje srovnávací a odvětvový přístup přijatý ve zprávě připojené v příloze A.2 k vyvození závěru, že žalobkyně nebyla v obtížích. Konečně má Komise za to, že otázka schopnosti žalobkyně splatit zajištěný úvěr je na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně v replice, relevantní, jelikož je nesporné, že je příjemcem uvedeného úvěru.
- 58 Je třeba připomenout, že ve specifické oblasti státních podpor je Komise vázána pokyny a sděleními, které přijímá, pokud se neodchylují od norem Smlouvy (rozsudek ze dne 2. prosince 2010, *Holland Malt v. Komise*, C-464/09 P, EU:C:2010:733, bod 47). Konkrétně tyto předpisy nemohou být vykládány ve smyslu, který by omezoval dosah článků 107 a 108 SFEU nebo odporoval cílům sledovaným těmito články (rozsudek ze dne 11. září 2008, *Německo a další v. Kronofrance*, C-75/05 P a C-80/05 P, EU:C:2008:482, body 61 a 65).
- 59 Kromě toho soudu Evropské unie v rámci tohoto přezkumu nepřísluší nahradit hospodářské posouzení Komise vlastním posouzením. Přezkum komplexních hospodářských posouzení uskutečněných Komisí, který provádějí unijní soudy, je přezkumem omezeným, jenž se nutně omezuje na ověření dodržení

procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, jakož i neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci (viz rozsudek ze dne 2. září 2010, Komise v. Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 66 a citovaná judikatura).

- 60 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že pro konstatování, že podnik je v nesnázích, se Komise opírá o komplexní hospodářská posouzení, která Tribunál přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. září 2008, Kahla Thüringen Porzellan v. Komise, T-20/03, EU:T:2008:395, bod 133; ze dne 3. března 2010, Freistaat Sachsen v. Komise, T-102/07 a T-120/07, EU:T:2010:62, body 122 a 157; ze dne 12. května 2011, Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'agglomération du Douaisis v. Komise, T-267/08 a T-279/08, EU:T:2011:209, bod 153, a ze dne 3. července 2013, MB System v. Komise, T-209/11, nezveřejněný, EU:T:2013:338, bod 37).
- 61 Nicméně, i když má Komise v oblasti státních podpor širokou posuzovací pravomoc, jejíž výkon zahrnuje hospodářská hodnocení, která musí být provedena v kontextu Unie, neznamená to, že se unijní soud musí zdržet přezkumu výkladu údajů hospodářské povahy, který provedla Komise. Podle judikatury totiž unijní soud musí zejména ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda lze o ně opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (rozsudky ze dne 2. září 2010, Komise v. Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, body 64 a 65, a ze dne 2. března 2012, Nizozemsko v. Komise, T-29/10 a T-33/10, EU:T:2012:98, bod 102).
- 62 V projednávané věci se Komise v bodech 73 až 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí pro kvalifikaci žalobkyně jako podniku v obtížích v okamžiku poskytnutí opatření 1 opírala o bod 10 písm. a) a bod 11 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci.
- 63 Bod 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci stanoví, že podnik je v zásadě a bez ohledu na velikost považován za podnik v obtížích „v případě společnosti s omezeným ručením vlastníků, kde došlo ke ztrátě více než poloviny zapsaného kapitálu a kde ke ztrátě více než jedné čtvrtiny tohoto kapitálu došlo za posledních 12 měsíců“. Bod 11 těchto pokynů dále stanoví, že „[i] při nesplnění podmínek stanovených v bodě 10 může být podnik považován za podnik v obtížích, zejména tehdy, kdy jsou patrné typické příznaky podniku v obtížích, například narůstající ztráta, klesající obrát, rostoucí skladové zásoby, nadbytečná kapacita, slábnoucí peněžní tok, narůstající dluh, narůstající úroky a klesající nebo nulová hodnota čistých aktiv“.
- 64 Komise nejprve v bodě 73 odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že ačkoliv se základní kapitál žalobkyně během tří hospodářských let před poskytnutím opatření 1 nesnížil, vykazovala na konci hospodářských let 2006/2007 a 2008/2009 zápornou hodnotu vlastního kapitálu. Komise mimoto uvádí, že „ke ztrátě více než jedné čtvrtiny [základního] kapitálu došlo v hospodářském roce, který skončil v červnu 2009“. Celkově vzato tyto skutečnosti podle Komise stačí k tomu, aby bylo možné mít za to, že byla splněna kritéria definovaná v bodě 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, jelikož pokud by žalobkyně přijala vhodná opatření k obnovení vlastního kapitálu, například kapitalizací svých ztrát, došlo by ke ztrátě celého základního kapitálu, jelikož byl nižší než kumulované ztráty (bod 74 odůvodnění).
- 65 Komise má dále v bodě 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že byla rovněž splněna kritéria definovaná v bodě 11 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci. V tomto ohledu uvádí, že žalobkyně v průběhu hospodářských let 2006/2007 a 2008/2009 utrpěla značné ztráty ve výši 26,1 milionu eur a 59,2 milionu eur a že její obrát klesl o více než 20 % z 107,6 milionu eur (hospodářský rok 2006/2007) na 82,4 milionu eur (hospodářský rok 2008/2009). Komise dodává, že žalobkyně byla značně zadlužena, jak potvrzuje její poměr dluhu k vlastnímu kapitálu, který činil 73,5 v červnu 2008 a byl záporný v červnu 2007 a červnu 2009.

- 66 V projednávaném případě je třeba nejprve posoudit, zda jsou splněna kritéria definovaná v bodě 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci. Pouze v případě, že uvedená kritéria nejsou splněna, bude případně třeba vyhodnotit situaci žalobkyně s ohledem na bod 11 uvedených pokynů.
- 67 Pro účely určení, zda jsou tato kritéria splněna, je třeba nejprve upřesnit dosah pojmů „ztráta“ základního kapitálu uvedených v bodě 10 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci (viz bod 63 výše), v rozsahu, v němž je předmětem diskuse mezi účastníky zejména s ohledem na konstatování v bodě 73 napadeného rozhodnutí, že se základní kapitál žalobkyně před poskytnutím opatření 1 nesnížil (viz bod 64 výše). Komise tak na jednání tvrdila, že výrazu „došlo ke ztrátě více než poloviny zapsaného kapitálu“ je třeba rozumět tak, že zahrnuje případ, kdy byl čistý vlastní kapitál podniku snížen natolik, že byl nižší než polovina jeho základního kapitálu. Okolnost, že hodnota základního kapitálu zůstává stejná, není podstatná. Španělské království naopak v podstatě tvrdí, že Komise směřuje pojmy „základní kapitál“ a „vlastní kapitál“, takže ji konstatování o neexistenci snížení základního kapitálu žalobkyně v napadeném rozhodnutí mělo vést k vyloučení použití bodu 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci v projednávaném případě.
- 68 Ustanovení bodu 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci odkazují v tomto ohledu *per analogiam* na článek 17 druhé směrnice Rady 77/91/EHS ze dne 13. prosince 1976 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 58 druhého pododstavce Smlouvy při zakládání akciových společností a při udržování a změně jejich základního kapitálu, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. 1977, L 26, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 8), nyní, v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, článek 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/30/EU ze dne 25. října 2012 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 54 druhého pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie při zakládání akciových společností a při udržování a změně jejich základního kapitálu, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. 2012, L 315, s. 74), který stanoví, že „[v] případě vážné ztráty upsaného základního kapitálu musí být svolána valná hromada ve lhůtě stanovené právními předpisy členských států, aby posoudila, zda je třeba společnost zrušit nebo přijmout jiná opatření“, výše této ztráty přitom nemůže být stanovena členskými státy „na více než polovinu upsaného základního kapitálu“. V rámci výše uvedených směrnic splývá pojem „upsaný kapitál“ s pojmem „základní kapitál“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. března 2000, Diamantis, C-373/97, EU:C:2000:150, body 3 a 32). S ohledem na cíl sledovaný těmito ustanoveními, která zakotvují zvláštní povinnost svolat valnou hromadu, a systematiku textu, ze kterého vycházejí, jenž se týká zřetelně a odděleně případů „snížení [základního] kapitálu“ a potvrzuje v tomto ohledu pravomoc valné hromady, vyplývá jasně ze všech důkazů, že „vážn[ou] ztrát[u] [základního] kapitálu“ uvedenou v článku 17 druhé směrnice 77/91 nelze zaměňovat se snížením základního kapitálu, o němž rozhodly příslušné orgány společnosti, ale vztahuje se spíše na případ snížení vlastního kapitálu, který je popřípadě s to vést k přijetí rozhodnutí ze strany uvedených orgánů společnosti o snížení základního kapitálu dotčené společnosti. Vzhledem ke spojitosti, kterou stanoví bod 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci s ustanoveními výše uvedených směrnic musí být tedy pojmy „ztráta“ základního kapitálu“ uvedené v bodě 10 písm. a) uvedených pokynů vykládány soudržně s pojmem „vážná ztráta [základního] kapitálu“ uvedeným v uvedených směrniciích.
- 69 Tribunál již ostatně rozhodl, že je vlastní kapitál relevantním ukazatelem pro učení, zda došlo k zániku nebo ztrátě základního kapitálu ve smyslu čl. 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, aniž bylo konstatováno snížení základního kapitálu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. června 2005, Corsica Ferries Francie v. Komise, T-349/03, EU:T:2005:221, bod 196, a ze dne 3. března 2010, Freistaat Sachsen v. Komise, T-102/07 a T-120/07, EU:T:2010:62, bod 106).
- 70 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že se Komise mohla pro určení, zda byla splněna kritéria definovaná v bodě 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, opírat o výši vlastního kapitálu žalobkyně.

- 71 V projednávaném případě Komise v bodě 73 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že z účetních výkazů žalobkyně vyplývá záporná hodnota vlastního kapitálu z důvodu kumulovaných ztrát převyšujících veškerý její základní kapitál na konci hospodářského roku 2008/2009. Komise v témže bodě odůvodnění rovněž tvrdí, že „ke ztrátě více než jedné čtvrtiny [základního] kapitálu došlo v hospodářském roce, který skončil v červnu 2009“. Toto tvrzení je podepřeno finančními údaji žalobkyně uvedenými v bodě 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vlastní kapitál žalobkyně (5,9 milionu eur) totiž v červnu 2008 představoval o něco více než polovinu jejího základního kapitálu (9,2 milionu eur) a – jak bylo právě připomenuto – dosáhl záporných hodnot v červnu 2009 s tím důsledkem, že více než polovina základního kapitálu, a tedy jasně více než čtvrtina tohoto kapitálu byla v průběhu hospodářského roku 2008/2009 „ztracena“.
- 72 Zbývá posoudit, zda tři argumenty uplatněné žalobkyní v rámci této části, z nichž první vychází ze zvláštností odvětví profesionálního fotbalu, druhý z nezohlednění tržní hodnoty hráčů žalobkyně a třetí ze spolehlivosti a důvěryhodnosti plánu životaschopnosti z roku 2009, jsou s to zcela nebo zčásti zpochybnit závěr Komise, podle kterého byla žalobkyně na základě úrovně vlastního kapitálu podnikem v obtížích s ohledem kritéria definovaná v bodě 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci.
- 73 Zaprvé, pokud jde o zvláštnosti odvětví profesionálního fotbalu, je třeba nejprve konstatovat, že čl. 165 odst. 1 druhý pododstavec SFEU stanoví, že „Unie přispívá k podpoře evropských hledisek sportu s přihlédnutím k jeho zvláštní povaze, [...] a jeho společenské a výchovné funkci.“
- 74 V tomto ohledu, ačkoliv požadavky stanovené čl. 165 odst. 1 druhým pododstavcem SFEU případně předpokládají, že Komise posoudí slučitelnost podpory s ohledem na cíl podpory sportu v rámci široké posuzovací pravomoci, která jí v tomto stadiu přísluší (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. června 2016, Magic Mountain Kletterhallen a další v. Komise, T-162/13, nezveřejněný, EU:T:2016:341, body 79 a 80), nic to nemění na tom, že čl. 107 odst. 1 SFEU ve fázi před kvalifikací opatření podpory nerozlišuje podle příčin nebo cílů státních zásahů, ale tyto zásahy vymezuje podle jejich účinků (rozsudek ze dne 9. června 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 94).
- 75 Pokud jde o nutnost zohlednit požadavky týkající se ochrany životního prostředí, která vyplývá ze Smlouvy o FEU, Soudní dvůr rozhodl, že tato neodůvodňuje vyloučení opatření z působnosti čl. 107 odst. 1 SFEU, jelikož takové požadavky mohou být v každém případě účinně zohledněny při posuzování jeho slučitelnosti podle čl. 107 odst. 3 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 92).
- 76 Žalobkyně nadto nezpochybnila hospodářskou povahu provozování fotbalu profesionálními kluby, kterou Tribunál již uznal (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2005, Piau v. Komise, T-193/02, EU:T:2005:22, bod 69).
- 77 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že Komise nebyla podle čl. 165 odst. 1 druhého pododstavce SFEU povinna zohlednit jiné zvláštnosti žalobkyně jakožto profesionálního fotbalového klubu než ty, které jsou přímo relevantní pro posouzení objektivního pojmu podniku v obtížích.
- 78 Žalobkyně nicméně Komisi vytýká, že svým přístupem nezohlednila řadu faktorů prezentovaných jako „nefinanční“ a specifické pro obchodní model profesionálních fotbalových klubů, jako jsou sázky na sportovní výhry nebo počet fanoušků a předplatitelů.
- 79 Je třeba uvést, že žalobkyně zde pouze uvádí parametry, které mají přímý dopad na hospodářský výkon, a tedy na finanční výsledky profesionálního fotbalového klubu. Žalobkyně ostatně ve svých písemnostech připomíná významné snížení svých příjmů způsobené její neúčastí v Lize mistrů Unie

evropských fotbalových svazů (UEFA) během sezóny 2008–2009. Z toho vyplývá, že posouzení finančních výsledků žalobkyně Komise nutně zohledňuje výše uvedené parametry, jelikož tyto parametry mají dopad na finanční stabilitu žalobkyně.

- 80 Komise kromě toho ve své analýze plánu životaschopnosti z roku 2009 zvláště zmínila některé z těchto faktorů, jako je sportovní výkonnost nebo schopnost fanoušků zaplatit vstupenky či předplatné (bod 110 napadeného rozhodnutí). Tvzení žalobkyně tedy není skutkově podloženo.
- 81 Navíc je třeba uvést, že argumentace žalobkyně spočívá na obecných tvrzeních společných celému odvětví, která nemohou zpochybnit závěry Komise týkající se vlastní hospodářské a finanční situace žalobkyně.
- 82 Žalobkyně rovněž uvádí, že účetní hodnota profesionálních fotbalových klubů nutně neodráží jejich nákupní nebo prodejní cenu. Soukromí investoři jsou tak ochotni zaplatit značné částky za převzetí kontroly nad fotbalovými kluby, jejichž účetní hodnota je záporná.
- 83 Žalobkyně se však omezuje na opření tohoto tvrzení o dva příklady anglických fotbalových klubů se zápornou účetní hodnotou, které byly odkoupeny v letech 2007 až 2009. Taková argumentace v každém případě nemůže vzhledem ke své obecnosti zvrátit konstatování, ke kterému Komise dospěla po posouzení individuální situace žalobkyně (viz body 64 a 65 výše), přičemž je třeba připomenout, že pojem podniku v obtížích se posuzuje výhradně na základě konkrétních důkazů o finanční a hospodářské situaci dotčeného podniku (rozsudek ze dne 6. dubna 2017, Regione autonoma della Sardegna v. Komise, T-219/14, EU:T:2017:266, bod 184).
- 84 Zadruhé, pokud jde o argument týkající se toho, že Komise při posuzování finanční situace žalobkyně nezohlednila tržní hodnotu jejích hráčů, je třeba úvodem uvést, že pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, ve znění použitelném v projednávané věci, stanoví, že Komise bude „v zásadě“ mít za to, že podnik je v obtížích za existence okolností uvedených v odst. 10 písm. a). Komise tak určila směr, který je formulován tak, že se od něj může Komise odchýlit [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. dubna 2017, Saremar v. Komise, T-220/14, EU:T:2017:267, bod 174 (nezveřejněný)].
- 85 Kromě toho, jak je připomenuto v bodě 9 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, podle kterého se pojmem „podnik v obtížích“ rozumí podnik, který není schopen z vlastních zdrojů nebo finančních prostředků, které získá od vlastníka, akcionářů či společníků nebo věřitelů, zamezit ztrátě, která by [jej] bez vnějšího zásahu ze strany orgánů veřejné moci v krátkodobém nebo střednědobém výhledu téměř jistě odsoudila k ukončení podnikatelské činnosti. Třebaže je Komise oprávněna uvést v bodech 10 a 11 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci určité zvláště výrazné nepřímé důkazy o finančních obtížích, které konkrétně ilustrují pojem „podnik v obtížích“, nemůže se vzdát posuzovací pravomoci, kterou má při provádění komplexních hospodářských posouzení, jako je tomu v projednávaném případě, pokud jde o posouzení finanční situace žalobkyně (viz bod 60 výše).
- 86 Po připomenutí výše uvedeného je třeba nejprve konstatovat, že Komise neopomenula ani tržní hodnotu, ani účetní hodnotu hráčů žalobkyně, jelikož tyto hodnoty zohlednila za účelem závěru, že finanční rating žalobkyně nemohl být ke dni poskytnutí dotčených opatření považován za nižší než kategorie CCC (body 80 a 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 87 Komise však v bodě 82 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že „relativně vysoká účetní hodnota fotbalových hráčů (aktiv) klubu Valencia CF nemůže znamenat, že klub nebyl ve finančních obtížích.“ V tomto ohledu uvádí, že „hodnota [hráčů Valencia CF] v případě nuceného prodeje by byla relativně nízká, protože kupující by využili známé skutečnosti obtíží prodávajícího (Valencia CF), aby tlačili na nízké ceny“. Dále uvádí, že tržní hodnota těchto hráčů podléhala značným rizikům, zejména v případě zranění.

- 88 Z toho vyplývá, že ačkoli Komise v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, neodmítla zohlednit tržní hodnotu jejích hráčů, aby v bodech 80 a 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že finanční rating žalobkyně nemůže být nižší než kategorie CCC, měla naproti tomu v bodě 82 odůvodnění na základě rizika znehodnocení v případě nuceného prodeje, jakož i rizik, které činily hodnotu hráčů proměnlivější, za to, že existence těchto aktiv zpochybnila její závěr, podle kterého byla žalobkyně podnikem v obtížích. Komise na jednání upřesnila, že pro účely určení, zda žalobkyně byla v obtížích, vycházela pouze z účetní hodnoty jejích hráčů a měla z důvodů, které byly právě připomenuty, za to, že tržní hodnota nebyla relevantní.
- 89 V důsledku toho zbývá určit, zda tato posouzení provedená Komisí o dosahu a spolehlivosti zhodnocení hráčů žalobkyně z hlediska jejich tržní hodnoty jsou stížena zjevnými pochybeními.
- 90 Zprv, pokud jde o rizika snížení hodnoty hráčů v případě nuceného prodeje, je třeba nejprve konstatovat, že nezávisle na kvalifikaci podniku v obtížích dotčeného v projednávané věci je nesporné, že žalobkyně měla přinejmenším potřebu likvidity na konci finančního roku 2008/2009. Je přitom pravděpodobné, že takové okolnosti, zejména jsou-li potenciálnímu nabyvateli známy, jím budou použity k vyjednání nižší prodejní ceny hráčů, než je jejich odhadovaná tržní hodnota.
- 91 Výše uvedené konstatování není zpochybněno odkazem žalobkyně na několik příkladů přestupů hráčů, ke kterým došlo za cenu blízkou se jejich odhadované tržní hodnotě. Na jedné straně se většina uvedených příkladů týká buď období po rozhodnutí poskytnout opatření 1, nebo období předcházejícího období posuzovanému v napadeném rozhodnutí, nebo dále hospodářského roku, během kterého se finanční výsledky žalobkyně zlepšily. Tyto příklady tedy nemohou vyvrátit konstatování, že v případě prokázaných a známých finančních obtíží, jako jsou obtíže zjištěné na konci hospodářského roku 2008/2009, by kluby, se kterými žalobkyně vyjednávala převod, měly z této informace prospěch pro získání ceny nižší, než je tržní hodnota dotyčného hráče. Na druhé straně, i když je pravda, že žalobkyně v rámci projednávané žaloby uvádí případ přestupu, ke kterému došlo krátce před poskytnutím opatření 1 za cenu vyšší, než je odhadovaná tržní hodnota hráče, je třeba, podobně jako to činí Komise, poznamenat, že se jedná o ojedinělý příklad a že kromě toho a naopak k přestupu uskutečněnému ve stejný okamžik došlo za cenu nižší, než je odhadovaná tržní hodnota.
- 92 Z druhé, pokud jde o kolísání tržní hodnoty hráčů s ohledem na nahodilé události, které je mohou postihnout, je třeba rovněž uvést, že toto tvrzení není nevěrohodné. Argumenty žalobkyně nemohou toto konstatování zpochybnit. Na jedné straně okolnost, že je žalobkyně pojištěna pro případ úmrtí nebo celkové trvalé invalidity jejích hráčů, na kterou poukazuje, ji nemůže chránit před rizikem ztráty hodnoty hráčů spojeným se zraněním, které – pouze přechodně – snižuje výkonnost dotyčného hráče. Na druhé straně je třeba relativizovat dosah tvrzení žalobkyně, že kolísání tržní hodnoty hráče je rovnoměrné, neboť je třeba uvažovat na úrovni týmu. Jak totiž uvádí Komise, výkonnost hráče, a tedy jeho hodnota je přinejmenším zčásti závislá na stavu a výkonech zbytku jeho týmu.
- 93 Tribunál navíc uvádí, že Komise se v rámci své posuzovací pravomoci v případě komplexních hospodářských posouzení může pro účely posouzení finanční situace podniku rozhodnout upřednostnit zhodnocení jeho aktiv, které vyplývá z jeho účetních záznamů, z důvodu, že je toto zhodnocení obezřetnější než zhodnocení založené na odhadu tržní ceny.
- 94 Z výše uvedeného vyplývá, že posouzení Komise týkající se dosahu a spolehlivosti zhodnocení hráčů žalobkyně ve vztahu k jejich tržní hodnotě nejsou stížena zjevnými pochybeními.
- 95 Na třetím a posledním místě, pokud jde o odvolání se na spolehlivost a věrohodnost plánu životaschopnosti z roku 2009, je třeba uvést, že tento argument, který je rozvinut v rámci první části vycházející z údajného pochybení při kvalifikaci žalobkyně jako podniku v nesnázích, rovněž podporuje druhý žalobní důvod, předložený podpůrně a týkající se slučitelnosti dotčené podpory.

- 96 V tomto ohledu, třebaže, jak vyplývá z bodu 34 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, musí být podpory podnikům v obtížích vázány na plán restrukturalizace, aby byly prohlášeny za slučitelné s čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, EU:C:2001:178, bod 45), je třeba konstatovat, že existence a obsah takového plánu jsou v projednávané věci rovněž relevantními skutečnostmi za účelem určení, zda výhoda – s ohledem na čl. 107 odst. 1 SFEU – vyplývá ze sporné záruky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2000, EPAC v. Komise, T-204/97 a T-270/97, EU:T:2000:148, body 72 až 74). Vyhlídky na obnovu finanční situace žalobkyně vyplývající případně z plánu životaschopnosti z roku 2009 mají totiž přinejmenším nepřímý dopad na riziko aktivace uvedené záruky v rozsahu, v němž k splacení původního úvěru Fundación Valencia mělo dojít prostřednictvím dalšího prodeje akcií žalobkyně (viz bod 4 výše), jejichž hodnota je nutně ovlivněna její finanční situací.
- 97 V projednávané věci Komise v bodech 58 a 59 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že plán životaschopnosti jednak neobsahoval žádnou analýzu citlivosti a jednak se zakládal na vyhlídkách neumožňujících návrat k dlouhodobé životaschopnosti.
- 98 Pokud jde o první důvod, žalobkyně nepochybně, že plán životaschopnosti neobsahoval analýzu citlivosti, ale tvrdí, že prognózy plánu byly přesto přiměřené, jelikož byly založeny na pravděpodobném vývoji jejich příjmů a nákladů.
- 99 Kritika formulovaná žalobkyní tak není s to zpochybnit důvod vycházející z neexistence analýzy citlivosti přijatý v napadeném rozhodnutí, kterou Komise mohla správně považovat za důkaz nedostatku stability předpovědi stanovených v rámci plánu životaschopnosti. Žalobkyně v tomto ohledu netvrdí, že trh, na kterém působí, není vystaven nepředvídatelným událostem a rizikům v takovém rozsahu, aby nebylo nutno prokázat několik scénářů výdajů a příjmů, které by mohly nastat v nejlepším případě, za středních předpokladů či v nejhorším případě (v tomto smyslu viz bod 36 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci).
- 100 Z odpovědi žalobkyně na písemné otázky položené Tribunálem v rámci organizačních procesních opatření navíc vyplývá, že předpovědi plánu životaschopnosti, které prezentuje jako „konzervativní“, ve skutečnosti spočívají na řadě parametrů, zejména pokud jde o příjmy, na prognózách, které nijak nezohledňují potenciální výskyt negativních událostí.
- 101 Pokud jde o druhý důvod připomenutý v bodě 97 výše, žalobkyně zpochybně analýzu Komise, když poukazuje na předpokládaný návrat zisků do pěti let, jakož i skutečnost, že se ziskovost klubu shodovala s průměry pozorovanými v odvětví.
- 102 V tomto ohledu je třeba nejprve poznamenat, že časový horizont použitý v plánu životaschopnosti z roku 2009 pro návrat k ziskům, a sice pět let, se nejeví jako nerozumný, přičemž Komise nepředložila důkaz o opaku.
- 103 Dále je třeba poznamenat, že argumentace žalobkyně spočívá v podstatě na okolnosti, že po provedení plánu životaschopnosti budou její finanční výsledky odpovídat průměrné rentabilitě v odvětví, a to bez ohledu na konstatování Komise v napadeném rozhodnutí, podle kterého ziskovost žalobkyně zůstane velmi nízká vzhledem k provozní marži a ziskům před zdaněním očekávaným po provedení plánu životaschopnosti.
- 104 Jak však v podstatě tvrdí Komise, odkaz na průměrnou ziskovost odvětví je nevhodný, jelikož členské státy by tak mohly odůvodnit jakoukoliv investici v upadajících či deficitních odvětvích nebo v odvětvích s nízkou ziskovostí za předpokladu, že se jejich perspektiva zisku nachází v průměru odvětví (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. července 2014, Španělsko a další v. Komise, T-319/12 a T-321/12, nezveřejněný, EU:T:2014:604, bod 44). V projednávaném případě skutečnosti uváděné

žalobkyní za předpokladu, že směřují k prokázání, že se očekávaný výkon v plánu životaschopnosti z roku 2009 nachází v průměru odvětví, nepochybně zjištění, že očekávaná ziskovost zůstává v každém případě velmi nízká.

105 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když konstatovala, že plán životaschopnosti z roku 2009 byl nedostatečně spolehlivý a věrohodný k prokázání schopnosti žalobkyně obnovit její zdravou finanční situaci.

106 Proto je třeba první část tohoto žalobního důvodu zamítnout.

– Ke druhé části, vycházející ze zjevného pochybení Komise v rozsahu, v němž měla za to, že opatření 1 pokrývalo více než 80 % příslušného úvěru

107 Žalobkyně podporovaná Španělským královstvím zpochybňuje skutečnost, že opatření 1 pokrývalo 100 % částky úvěru ve výši 75 milionu eur, který poskytla společnost Bankia. Žalobkyně se v tomto ohledu opírá o hodnotu podílu Fundación Valencia na jejím kapitálu, který je zastaven ve prospěch IVF, jenž, bez ohledu na použitou metodu zhodnocení, vede ke snížení expozice IVF na méně než 80 % částky úvěru.

108 Španělské království dodává, že i za předpokladu, že by záruka pokrývala 100 % dotčeného úvěru, byla by tato úroveň pokrytí odůvodněna podmínkami opatření 1 jako celku, vzhledem k hodnotě klubu, právům a důležitým kontrolním prostředkům žalobkyně svěřeným IVF, prognózám vkladů a příjmů, jakož i vysoké hodnotě akcií zastavených ve prospěch IVF.

109 V projednávaném případě měla Komise v bodě 86 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že sporná záruka pokrývala více než 100 % příslušného úvěru, tedy celou jistinu a úroky a náklady spojené se zajištěnou transakcí (bod 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

110 Úvodem je třeba uvést, že argumentace rozvinutá žalobkyní na podporu této části žalobního důvodu spočívá na záměně mezi otázkou rozsahu krytí ve formě dotčené záruky závazku Fundación Valencia splatit úvěr ve výši 75 milionů eur poskytnutý společností Bankia na straně jedné a odlišnou otázkou finančního rizika, kterému se IVF vystavuje v případě, že Fundación Valencia nesplní svou povinnost úvěr splatit na straně druhé. V prvním případě se jedná o posouzení toho, k čemu je IVF z právního hlediska povinna. Ve druhém případě se jedná o posouzení, jakému finančnímu riziku je IVF vystavena.

111 Jak přitom správně připomíná Komise, aniž by jí žalobkyně v tomto bodě odporovala, IVF by byla skutečně povinna zaplatit dluh v plné výši, pokud by se jí společnost Bankia rozhodla vyzvat k plnění jako ručitele. Z toho vyplývá, že záruka poskytnutá IVF na základě opatření 1 pokrývala skutečně 100 % dotčeného úvěru.

112 Ostatně přijetí výkladu navrhovaného žalobkyní, pokud jde o rozsah krytí záruky, který v podstatě spočívá v zahrnutí hodnoty protizáruk, které mohou být aktivovány veřejným ručitelem, by bylo v rozporu s cílem sledovaným zohledněním tohoto parametru, jak vyplývá z bodu 3.2 písm. c) sdělení o zárukách. Jedná se totiž o podnícení věřitele k tomu, aby řádně posoudil, zajistil a minimalizoval riziko spojené s úvěrovou transakcí, a zejména aby správně vyhodnotil míru úvěruschopnosti dlužníka. Okolnost, že veřejná entita, která je ručitelem, má prospěch z určitých protizáruk, přitom nemůže motivovat věřitele k tomu, aby byl pečlivější při hodnocení vlastního rizika.

113 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentací Španělského království, podle které bylo krytí přesahující 80 % částky příslušné transakce v projednávaném případě odůvodněno podmínkami poskytnutí dotčené záruky.

114 Z přezkumu první části žalobního důvodu totiž vyplývá, že Komise mohla, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení, kvalifikovat žalobkyni jako podnik v obtížích a považovat plán životaschopnosti za nedostatečně stabilní a důvěryhodný. Z toho vyplývá, že ani hodnota podniku žalobkyně v okamžiku poskytnutí opatření 1, ani odhady vkladů a příjmů obsažené v plánu životaschopnosti, ani *a fortiori* práva přiznaná IVF za účelem dohledu nad prováděním uvedeného plánu nemohly odůvodnit pokrytí celého dotčeného úvěru. Pokud jde o otázku hodnoty akcií zastavených ve prospěch IVF, vzhledem k tomu, co bylo připomenuto v bodě 112 výše, okolnost, že veřejná entita, která je ručitelem, disponuje protizárukou v určité hodnotě, nemůže sama o sobě odůvodnit, aby byla příslušná operace pokryta zcela.

115 S ohledem na výše uvedené je třeba tuto část žalobního důvodu zamítnout.

– Ke třetí části, vycházející ze zjevného pochybení Komise v rozsahu, v němž měla za to, že opatření 1 nebylo poskytnuto za tržní cenu

116 Žalobkyně podporovaná Španělským královstvím se domnívá, že Komise měla odkázat na srovnatelné sazby úvěrů a půjček, které získala v období 2008–2009, přičemž použití „klasické metodologie“ ratingových agentur je v projednávaném případě nevhodné. Průměrná sazba, kterou se žalobkyně v tomto období financovala, přitom odpovídala součtu minimální sazby stanovené ve smlouvě o úvěru uzavřené se společností Bankia a sazbě záruční prémie vyplacené IVF. Žalobkyně v tomto ohledu uvádí, že Euribor a obecněji sazby nabízené na trhu v okamžiku poskytnutí opatření 1 v listopadu 2009 klesaly, což Komise nezohlednila. V replice žalobkyně upřesňuje, že úvěr srovnatelný co do výše s úvěrem poskytnutým společností Bankia byl poskytnut se stejnou úrokovou sazbou.

117 Španělské království dodává, že okolnost, že opatření 1 nabylo účinnosti až několik týdnů po převodu finančních prostředků poskytnutých Fundaci3n Valencia, jakož i opakované pozastavení jeho účinků v důsledku soudních rozhodnutí prokazují, že úvěr poskytnutý společností Bankia mohl být poskytnut nezávisle na existenci veřejné záruky. Záruční prémie zaplacená IVF ve skutečnosti odráží hodnotu protizáruk, které jí byly poskytnuty.

118 Komise tvrdí, že z důvodu neexistence podobných operací pozorovaných na trhu použila v souladu se sdělením o referenčních sazbách referenční sazbu použitelnou na podnik v situaci žalobkyně, jehož finanční rating tedy spadá do kategorie CCC. Komise v této souvislosti zpochybňuje relevanci srovnání provedených žalobkyní s jinými úvěrovými transakcemi, kterých se účastnila v období 2008–2009, s ohledem na zvláštnosti těchto transakcí a zejména na jejich výši, která je mnohem nižší než úvěr zajištěný opatřením 1. Kromě toho uvádí, že na tyto úvěry nebylo během správní fáze řízení odkazováno. Pokud jde konečně o klesající trend Euribor, Komise poznamenává, že jeho vývoj ke dni poskytnutí opatření 1 nebylo možné předvídat.

119 Komise v duplice dodává, že rozhodnutí žalobkyně pozastavit výstavbu nového stadionu v únoru 2009 bylo bodem obratu a že žalobkyně měla větší šanci získat úvěr před tímto okamžikem, přičemž poznamenala, že hospodářský rok 2007-2008 byl ziskový. Pokud jde konkrétně o příklad úvěru v částce blízké výši úvěru poskytnutého společností Bankia, na který žalobkyně poukazuje, Komise tvrdí, že tento příklad nijak nezpochybňuje její analýzu, ale naopak ji podpírá, jelikož na jedné straně byla hodnota záruk poskytnutých věřiteli podle Komise vyšší než hodnota zastavených akcií poskytnutých společnosti Bankia, a na druhé straně byla použita úroková sazba rovněž vyšší. Tento příklad kromě toho podle Komise svědčí o obtížích, se kterými se setkala žalobkyně při shromažďování dostatečných finančních prostředků, a to včetně zastavení jejích aktiv s nejvyšší hodnotou.

120 V odpovědi na argumentaci rozvinutou Španělským královstvím v jeho spise vedlejšího účastníka Komise tvrdí, že datum vstupu opatření 1 v účinnost je irrelevantní, neboť se ukázalo, že se IVF zavázala poskytnout spornou záruku před tím, než Bankia poskytne úvěr Fundaci3n Valencia.

- 121 Soudní dvůr již rozhodl, že dlužník, který sjedná půjčku zajištěnou veřejnými orgány členského státu, získá obvykle výhodu, jelikož finanční náklady, které nese, jsou nižší než finanční náklady, které by nesl, kdyby si musel obstarat totéž financování a tutéž záruku za tržní ceny (rozsudky ze dne 8. prosince 2011, *Residex Capital IV*, C-275/10, EU:C:2011:814, bod 39, a ze dne 3. dubna 2014, *Francie v. Komise*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 96).
- 122 Jak bylo připomenuto v bodě 3.2 písm. d) sdělení o zárukách, za účelem určení odpovídající tržní ceny je třeba zohlednit charakteristiky záruky a příslušné půjčky, které zahrnují zejména částku a dobu trvání operace, zajištění poskytnuté dlužníkem a ostatní prvky ovlivňující posouzení míry návratnosti a pravděpodobnost neplnění závazků dlužníka z důvodu jeho finanční situace, odvětví jeho činnosti a jeho vyhlídek.
- 123 Pokud je cena zaplacená za záruku nejméně stejně vysoká jako odpovídající referenční záruční prémie, kterou lze nalézt na finančních trzích, neobsahuje záruka podporu [viz bod 3.2 písm. d) druhý pododstavec sdělení o zárukách]. Nelze-li na finančních trzích nalézt odpovídající záruční premii, kterou by bylo možno použít pro srovnání, je třeba porovnat celkové finanční náklady zajištěné půjčky, včetně úrokové sazby půjčky a záruční prémie, s tržní cenou podobné nezajištěné půjčky [viz bod 3.2 písm. d) třetí pododstavec sdělení o zárukách]. V případě neexistence tržní ceny podobného nezajištěného úvěru, je třeba použít referenční úrokovou sazbu definovanou v souladu se sdělením o referenčních sazbách (viz bod 4.2 druhý pododstavec sdělení o zárukách).
- 124 V projednávaném případě Komise poté, co v bodě 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „[p]okud je dlužník podnikem ve finančních obtížích, bez státní záruky by nenašel finanční instituci, která by byla ochotna mu půjčit za jakýchkoli podmínek“, v bodě 86 písm. c) odůvodnění Komise vylučuje, že záruční prémie vyplacená IVF odráží finanční potíže žalobkyně a riziko spojené s nesplacením zajištěných úvěrů.
- 125 Komise nikde v těchto bodech odůvodnění ani jinde v úvahách týkajících se charakterizování výhody (bod 7.1.2 napadeného rozhodnutí) neuvádí, jaká je tržní cena, s ohledem na kterou hodnotí dotčenou premii. Komise v této fázi rovněž nezkoumá zástavní právo, které bylo poskytnuto IVF jako protizáruka (viz bod 4 výše). Obecně se Komise spokojila s posouzením finanční situace žalobkyně, aby s ohledem na výši záruční prémie vyplacené IVF dospěla k závěru, že tato výše není v souladu s tržními podmínkami. Na otázku Tribunálu v rámci organizačních procesních opatření Komise potvrdila, že měla za to, že s ohledem na finanční situaci žalobkyně, která byla podnikem v obtížích, neexistovala tržní cena, která by mohla sloužit jako referenční údaj pro záruční premii vyplacenou IVF.
- 126 Za účelem určení, zda prémie vyplacená IVF skýtala výhodu, Komise jednak tedy nezohlednila všechny relevantní charakteristiky záruky a příslušného úvěru, zejména existenci jistot poskytnutých dlužníkem a jednak nevyhledala tržní cenu, s ohledem na niž by bylo možno srovnat dotčenou premii, jelikož se domnívala, že pro podnik v obtížích taková cena neexistovala.
- 127 K tomuto poslednímu bodu je třeba uvést, že takové tvrzení, podle kterého neexistuje tržní cena, která by mohla sloužit jako referenční údaj, pokud je zajištěná transakce ve prospěch podniku v obtížích, je v rozporu s bodem 4.1 písm. a) sdělení o zárukách, který se týká výpočtu prvku podpory v záruce poskytnuté podniku v obtížích. Komise v něm totiž rozlišuje situaci podniků v obtížích podle jejich rizika selhání, které není jednotné. Sdělení tak odlišuje případ, kdy existuje ručitel na trhu, od případu, kdy je pravděpodobné, že neexistuje. Je tedy připuštěno, že může existovat tržní cena, a to i tehdy, když je záruka poskytnuta podniku v obtížích.
- 128 Tribunál v tomto ohledu poukazuje na to, že Komise v bodě 80 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobkyně „nebyl[a] v mimořádně obtížné situaci ve smyslu bodu 2.2 a bodu 4.1 písm. a) sdělení o zárukách“ poté, co v bodech 74 a 77 odůvodnění konstatovala, že byla podnikem v obtížích ve smyslu bodu 10 písm. a) a bodu 11 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci. Komise tím sdílela výklad bodu 4.1 písm. a) sdělení o zárukách učiněný v bodě 127 výše, podle kterého je jeho

cílem rozlišovat mezi podniky v obtížích ve smyslu pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci dvě podkategorie podniků podle jejich rizika neplnění. To je ještě zjevnější ve španělském znění napadeného rozhodnutí, které je jediným závazným zněním, které v bodě 80 odůvodnění zmiňuje neexistenci „mimořádně závažné situace“ (situación de crisis), přičemž přídavné jméno „závažná“ kvalifikuje pojem „krize“ a odlišuje zřetelněji situaci uvedenou v bodě 80 odůvodnění od situace uvedené v bodech 74 a 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí tím, že stanoví kategorii podniků v obtížích ve smyslu pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, které nejsou ve stavu mimořádně závažné situace ve smyslu bodu 4.1 písm. a) sdělení o zárukách.

- 129 Dále na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, nevyplývá z bodu 3.3. sdělení o zárukách, že neexistuje tržní cena za záruky poskytnuté podniku v obtížích. Uvedený bod se totiž týká zjednodušeného režimu hodnocení, který se výjimečně použije na malé a střední podniky a omezuje se na uvedení, že se nepoužije na podniky, jejichž rating je CCC/Caa nebo nižší.
- 130 Bez ohledu na opomenutí zjištěná v bodě 126 výše v části napadeného rozhodnutí týkající se prokázání existence podpory je pravda, že Komise v bodě 93 odůvodnění provádí v rámci vyčíslení sporné podpory podrobnější analýzu. Ačkoliv Komise nezkoumá existenci příslušné referenční záruční prémii nabízené na finančních trzích, vylučuje existenci tržní ceny podobného nezajištěného úvěru (viz bod 123 výše) „z důvodu omezeného počtu připomínek k obdobným transakcím na trhu“, což „neposkytuje smysluplné srovnání“. V souladu s bodem 4.2 sdělení o zárukách tedy používá referenční sazbu použitelnou na základě sdělení o referenčních sazbách (viz bod 123 výše), když ji srovnává s celkovými finančními náklady zajištěného úvěru, které zahrnují úrokovou sazbu a záruční prémii. Konečně Komise zohledňuje zastavení akcií žalobkyně a dochází k závěru, že její hodnota je téměř nulová, a tudíž nemá vliv na referenční sazbu, kterou je třeba v projednávané věci použít.
- 131 Pokud jde konkrétně o konstatování, že neexistovalo dostatečné množství podobných transakcí umožňujících smysluplné srovnání, Tribunál se v rámci organizačních procesních opatření Komise dotazoval, aby se seznámil s povahou a rozsahem vyšetřování, která Komisi k tomuto závěru přivedla. Komise v odpovědi nejprve uvedla, pokud jde o případnou referenční záruční prémii, že finanční instituce nepodporovaly tak rizikové transakce, jako jsou transakce zahrnující závazek ručení podniku s ratingem CCC, a že nic ve správním spise nenasvědčuje o opaku. Dále, pokud jde o případnou tržní cenu nezajištěného obdobného úvěru, Komise tvrdila, že ze správného šetření nevyplynula žádná informace týkající se úrokových sazeb u úvěrů poskytnutých v podobných situacích. Když byla Komise k tomuto bodu na jednání znovu dotázána, odkázala na obsah rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení, ve kterém vyjádřila své pochybnosti o existenci tržní ceny pro transakci této povahy.
- 132 Z výše uvedeného zaprvé vyplývá, že Komise nezkoumala, zda existuje „odpovídající referenční záruční prémii nabízená na finančních trzích“, jelikož předpokládala, že žádná finanční instituce by ručitelem podniku v obtížích nebyla, a zadruhé, že Komise měla za to, že se zprostila svých vyšetřovacích povinností týkajících se existence tržní ceny obdobného nepojištěného úvěru, když vyjádřila své pochybnosti v tomto ohledu v rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení.
- 133 Jak však bylo připomenuto v bodě 123 výše, bod 3.2 písm. d) a bod 4.2 sdělení o zárukách vyžadují, aby byla nejprve zjištěna případná tržní cena – buď už na úrovni záruky, nebo na úrovni příslušného úvěru – s ohledem na kterou je třeba porovnat podmínky sporné transakce. Jak bylo uvedeno v bodě 127 výše, uvedené sdělení nestanoví obecnou domněnku, že v případě podniku v obtížích neexistuje tržní cena.
- 134 Komise v důsledku toho porušila sdělení o zárukách, kterým je vázána, když se domnívala, že by žádný finanční ústav nejednal jako ručitel podniku v obtížích a tudíž, že na trhu nebyla dostupná žádná referenční záruční prémii (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2008, Německo a další v. Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, EU:C:2008:482, body 60 a 61 a citovaná judikatura). Ze stejných důvodů rovněž porušila svou povinnost učinit celkové posouzení se zohledněním veškerých

relevantních okolností daného případu, které by jí umožnilo určit, zda by žalobkyně zjevně nezískala srovnatelné úlevy od soukromého hospodářského subjektu (rozsudek ze dne 24. ledna 2013, Frucona Košice v. Komise, C-73/11 P, EU:C:2013:32, bod 73).

- 135 Stejně tak je třeba mít za to, že Komise v bodě 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí neprávem vyloučila existenci tržní ceny podobného nezajištěného úvěru „z důvodu omezeného počtu připomínek k obdobným transakcím na trhu“, jelikož z odpovědí poskytnutých Komisí v průběhu tohoto řízení vyplývá (viz bod 131 výše), že toto konstatování není právně dostačujícím způsobem podloženo.
- 136 Důkazní břemeno splnění podmínek použití kritéria soukromého hospodářského subjektu nese v tomto ohledu Komise, která musí v průběhu správního řízení žádat o všechny relevantní informace (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. března 2013, Komise v. Buczek Automotive, C-405/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:186, body 33 a 34 a ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, bod 24). Komise se dále za účelem odůvodnění rozhodnutí nemůže odvolávat na kusý charakter informací, které jí byly předloženy během správního řízení, neboť nevyužila všechny pravomoci, kterými disponuje, aby získala potřebné informace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. dubna 1994, Německo a Pleuger Worthington v. Komise, C-324/90 a C-342/90, EU:C:1994:129, bod 29). Toto platí o to víc, pokud je napadené rozhodnutí založeno nikoli na nepředložení důkazů, o které Komise žádala dotýčný členský stát, ale na konstatování, že soukromý hospodářský subjekt by se nechoval stejně jako orgány uvedeného členského státu, které předpokládá, že Komise měla k dispozici všechny relevantní poznatky nezbytné pro vypracování svého rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. března 2013, Komise v. Buczek Automotive, C-405/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:186, bod 35).
- 137 Komise se přitom spokojila s tím, že v rozhodnutí o zahájení formálního řízení vyjádřila své pochybnosti ohledně existence podobných transakcí, aniž by si od dotýčného členského státu nebo jiných zdrojů vyžádala informace týkající se existence úvěrů podobných úvěru, který je základem sporné transakce, k čemuž měla po zahájení formálního vyšetřovacího řízení pravomoc. Kromě toho Komise neuplatňuje žádný jiný důkaz získaný během správního řízení, který by podpořil její závěr o nedostatečně srovnatelných transakcích.
- 138 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když konstatovala, že na trhu jednak nebyla nabízena žádná odpovídající referenční záruční prémie a jednak neexistovala tržní cena za podobný nezajištěný úvěr. Třetí částí prvního žalobního důvodu je proto třeba vyhovět.

– Závěry k prvnímu žalobnímu důvodu a k rozsahu zrušení

- 139 Tribunál má za to, že třetí část tohoto žalobního důvodu je opodstatněná, a je jí tedy třeba vyhovět.
- 140 Kromě toho vyplývá z bodu 50 výše, že tento žalobní důvod je přípustný pouze v rozsahu, v němž se týká opatření 1. Žalobní důvod, jehož opodstatněnost byla posouzena a potvrzena Tribunálem, se tedy týká pouze jednoho konkrétního aspektu dotčeného aktu, v projednávaném případě opatření 1.
- 141 Za těchto okolností jsou tedy zbývající žalobní důvody vznesené na podporu žaloby posouzeny pouze v rozsahu, v němž se týkají opatření 4.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z pochybení při určení příjemce údajné podpory

- 142 Žalobkyně Komisi vytýká, že nedospěla k závěru, že společnost Bankia byla jediným a skutečným příjemcem opatření 1 a 4, ani tento bod neprověřila v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v replice uvádí, že Bankia mohla být přinejmenším považována za nepřímého spolupříjemce dotčených podpor.

- 143 Žalobkyně v tomto ohledu zdůrazňuje finančních zájmy společnosti Bankia na uskutečnění úvěrové transakce, která je základem dotčených opatření. Upozorňuje rovněž na vliv, který Bankia získala nad Fundación Valencia, a nepřímo nad ni, prostřednictvím této operace. Zástavní právo k akciím žalobkyně drženým Fundación Valencia v její prospěch jí kromě toho zajistilo právo veta při všech následných projektech převodu akcií klubu. Zapojení společnosti Bankia do jednání o odkupu žalobkyně společností Meriton v roce 2014 (viz body 24 až 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí), zejména za účelem ochrany svých finančních zájmů s ohledem na skutečnost, že byla hlavním věřitelem klubu, to potvrzuje.
- 144 Žalobkyně ve fázi repliky uvádí, že za předpokladu, že by posouzení hodnoty zástavního práva Komisí bylo spravedlivé, opatření 1 a 4 omezila riziko její platební neschopnosti a riziko, které z toho vyplývalo pro společnost Bankia, jejího prvního věřitele.
- 145 Žalobkyně konečně zpochybňuje, že prodej, jehož byla v roce 2014 předmětem, měl za následek převedení podpor obsažených v opatřeních 1 a 4 na nového většinového akcionáře – společnost Meriton. Žalobkyně tak uvádí, že jelikož nabyvatel nabyt podnik, který je příjemcem podpory, za tržní cenu, musí být Fundación Valencia jakožto prodávající nebo Bankia považovány za skutečného příjemce podpory.
- 146 Úvodem je třeba připomenout, že tvrzení žalobkyně na podporu tohoto žalobního důvodu jsou zkoumány pouze v rozsahu, v němž se týkají příjemce opatření 4 (viz bod 141 výše).
- 147 V rámci šestého žalobního důvodu žalobkyně nejprve v podstatě tvrdí, že příjemcem opatření 4 je Bankia, a to buď sama, nebo jako spolupříjemce opatření (první část). Žalobkyně dále tvrdí, že vzhledem k jejímu prodeji v roce 2014 za tržní cenu, byla podpora převedena na prodávajícího, v projednávaném případě Fundación Valencia, nebo na Bankia společně s Fundación Valencia nebo samostatně na ni, a nikoliv na společnost Meriton (druhá část).
- 148 V této fázi je třeba posoudit první část žalobního důvodu týkající se určení příjemce ke dni poskytnutí podpory. Druhá část, která se týká případného převodu podpory současně s dalším prodejem žalobkyně, bude muset být případně přezkoumána až v následující fázi, aby bylo možné určit, od kterého podniku má být podpora navrácena. V této fázi bylo kromě toho v napadeném rozhodnutí rovněž přezkoumáno tvrzení, které žalobkyně uvedla již během správní fáze řízení (viz body 129 a 130 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 149 V projednávané věci z bodů 6 až 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že opatření 1 spočívá v záruce poskytnuté za účelem krytí úvěru určeného k financování operace navýšení kapitálu žalobkyně. Z bodu 12 odůvodnění vyplývá, že účelem opatření 4 je zvýšit takto poskytnutou záruku za účelem pokrytí další úvěrové linky určené k pokrytí opožděných plateb kapitálu, úroků a nákladů v důsledku nesplacení úroků dlužných podle původního splátkového kalendáře stanoveného v rámci uvedeného úvěru.
- 150 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že článek 107 SFEU zakazuje podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků a nečiní rozdíl mezi tím, zda jsou výhody spojené s podporami poskytnuty přímo či nepřímo (rozsudek ze dne 4. března 2009, Itálie v. Komise, T-424/05, nezveřejněný, EU:T:2009:49, bod 108). Komise tak může pro určení příjemce podpory zohlednit přidělení, o kterém bylo případně rozhodnuto v okamžiku poskytnutí opatření. V takovém případě je zejména možné, že příjemcem není osoba, která uzavřela smlouvu o úvěru, jenž byl zajištěn (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. července 2003, Belgie v. Komise, C-457/00, EU:C:2003:387, body 56 a 57). V konečném důsledku je pro určení příjemce státní podpory třeba určit podniky, které měly z této podpory skutečný prospěch (rozsudek ze dne 3. července 2003, Belgie v. Komise, C-457/00, EU:C:2003:387, bod 55).

- 151 V projednávané věci Komise v bodech 7 a 68 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že účelem záruky poskytnuté od IVF, jak vyplývá ze samotného rozhodnutí IVF poskytnout uvedenou záruku, bylo zajistit úvěr Fundaci3n Valencia určený vylučnĚ k financování zvýšení kapitálu žalobkyně. V tomto ohledu žalobkyně nepochybnĚ, že záruka poskytnutá ze strany IVF se použije pouze tehdy, pokud byl zajištěný úvěr použit pro účely uvedené v rozhodnutí o poskytnutí záruky, a sice pro účast na navýšení kapitálu žalobkyně. KromĚ toho je nesporné, že částky získané prostřednictvím zajištěného úvěru byly skutečně použity na rekapitalizaci žalobkyně.
- 152 Pokud jde konkrétnĚ o opatření 4, vyplývá z napadeného rozhodnutí, aniž to žalobkyně zpochybňuje, že jeho cílem bylo vylučnĚ umožnit Fundaci3n Valencia nadále plnit povinnosti, ke kterým byla zavázána z titulu původně sjednaného úvěru. Jediným cílem tohoto úvěru přitom bylo umožnit účast Fundaci3n Valencia na navýšení kapitálu, o němž žalobkyně rozhodla, jak bylo připomenuto v bodĚ 151 výše.
- 153 Z toho vyplývá, že Komise měla správnĚ za to, že žalobkyně byla příjemcem opatření 4.
- 154 Tento závĚr není zpochybnĚn ostatními argumenty žalobkyně.
- 155 ZaprvĚ je třeba uvést, že okolnost, že Bankia by mohla být „spolupříjemcem“ nebo nepřímým příjemcem dotyčného opatření, jako taková nepochybnĚ zjištění, že z něj žalobkyně měla také prospĚch. Jak žalobkyně správnĚ uvádí ve svých písemnostech, jedno stejné opatření může poskytovat přímo vĚhodu jednomu podniku a zvýhodňovat nepřímĚ podnik jiný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2002, Nizozemsko v. Komise, C-382/99, EU:C:2002:363, body 61 a 62). Z toho vyplývá, že argumentace žalobkyně smĚřující k prokázání, že společnost Bankia měla nepřímĚ prospĚch z poskytnutí opatření 4, musí být odmítnuta jako irelevantní.
- 156 V každém případě je třeba konstatovat, že ani z podmínek poskytnutí zajištěného úvěru, ani z podmínek jeho navýšení v roce 2010 nevyplývá, že tento úvěr byl určen ke splacení úvěrů sjednaných dříve žalobkyní u společnosti Bankia. Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, záruka IVF nemĚla nutnĚ za následek snížení rizika pro společnost Bankia z důvodu již existujících pohledávek.
- 157 Zadruhé žalobkyně neprokázala, že by odměna vyplývající ze zajištěného úvěru prostřednictvím platby jistiny a úroků mohla představovat prvek podpory, neboť se spokojila s tvrzením, že použitá sazba minimálnĚ 6 % byla „vysoká“.
- 158 Zatřetí vliv, který společnost Bankia údajně získala nad žalobkyní, jakož i pozdější proces prodeje akcií žalobkyně, je nezávislý na podmínkách poskytnutí opatření 1 a 4. V tomto ohledu ani z rozhodnutí IVF poskytnout záruku ani z dohody o záruce uzavřené dne 5. listopadu 2009, zmĚněné dne 10. listopadu 2010, nevyplývá, že poskytnutí sporné záruky bylo podmínĚné tím, že bude společnosti Bankia dána rozsáhlá kontrola nad činností žalobkyně. Navíc žalobkyně nijak neprokazuje, že by takový vliv mohl představovat vĚhodu spadající do působnosti čl. 107 odst. 1 SFEU, ani nepředkládá důkazy smĚřující k prokázání, že se jedná o nepřimĚřené protiplnění za úvěr poskytnutý Fundaci3n Valencia.
- 159 S ohledem na výše uvedené je třeba první část šestého žalobního důvodu zamítnout.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevnĚ nesprávného posouzení při posuzování slučitelnosti údajných podpor

- 160 Argumenty žalobkyně na podporu tohoto žalobního důvodu jsou uvedeny níže a přezkoumány pouze v rozsahu, v němž se týkají slučitelnosti opatření 4.

- 161 Žalobkyně má nejprve za to, že podmínka „jednou a dost“ stanovená pro podpory v bodě 3.3 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci nebyla porušena, jelikož ji opatření 4 nezvýhodňovalo, jelikož jí po jeho přijetí nebyla poskytnuta žádná částka. Kromě toho se situace žalobkyně ke dni přijetí uvedeného opatření značně zlepšila. Konečně má žalobkyně za to, že s ohledem na dřívější rozhodnutí a pokyny přijaté Komisí, jakož i judikaturu Soudního dvora je třeba mít za to, že opatření 1 a 4 představovala jeden a tentýž zásah spadající do jednotné strategie restrukturalizace, což odůvodňuje použití výjimky stanovené v bodě 73 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci v případech výjimečných a nepředvídatelných okolností, které nelze přičítat podniku.
- 162 V projednávaném případě Komise v bodě 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že zásada „jednou a dost“, podle které podnik, který obdržel podporu na záchranu a restrukturalizaci v posledních deseti letech, nemůže získat novou podporu stejné povahy, nebyla v rámci opatření 4 dodržena. Komise v tom samém bodě odůvodnění odmítá argumentaci Španělského království, podle které jsou opatření 1 a 4 považovány za jedno opatření podpory, neboť opatření 4 nebylo v okamžiku poskytnutí opatření 1 předpokládáno ani plánováno, ale bylo o něm rozhodnuto *ad hoc* za účelem pokrytí platby úroků dlužných dne 26. srpna 2010 vztahujících se k zajištěnému úvěru. Komise dále v bodě 98 odůvodnění napadeného rozhodnutí upřesňuje, že ani Španělské království ani zúčastněné strany nepředložily během správního řízení připomínky týkající se konkrétně slučitelnosti opatření 4. Především netvrdily, že při poskytnutí opatření 4 byl předložen nebo změněn restrukturalizační plán.
- 163 Úvodem Tribunál poznamenává, že předpoklad, na němž je založeno konstatování uvedené v bodě 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že opatření 4 porušilo zásadu „jednou a dost“, je stižen vadami, jelikož z přezkumu prvního žalobního důvodu vyplývá, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když opatření 1 kvalifikovala jako státní podporu (viz bod 138 výše). Uplatnění zásady „jednou a dost“ tudíž nemůže bránit tomu, aby bylo opatření 4 považováno za slučitelné s čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU.
- 164 Po tomto připomenutí je třeba zdůraznit, že podle ustálené judikatury platí, že podpory podnikům v obtížích musí být k tomu, aby mohly být prohlášeny za slučitelné s 107 odst. 3 písm. c), podmíněny plánem restrukturalizace, který směřuje k omezení nebo přesměrování jejich činností (viz rozsudky ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, EU:C:2001:178, bod 45, ze dne 11. června 2009, ACEA v. Komise, T-297/02, EU:T:2009:189, bod 137 a ze dne 11. června 2009, ASM Brescia v. Komise, T-189/03, EU:T:2009:193, bod 116; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 11. června 2009, AEM v. Komise, T-301/02, EU:T:2009:191, bod 141).
- 165 Zprvce vzhledem k tomu, že však žalobkyně platně nezpochybnila to, že bylo opatření 4 kvalifikováno jako státní podpora (viz bod 50 výše), musí mít Tribunál za to, že o uvedené kvalifikaci ani o konstatování, která ji podporují, nebyla v napadeném rozhodnutí vedena diskuze. Za účelem posouzení tohoto žalobního důvodu je tedy třeba vycházet z předpokladu, že opatření 4 je státní podporou, z níž má prospěch podnik v obtížích.
- 166 Z napadeného rozhodnutí zadruhé vyplývá, aniž to žalobkyně zpochybňuje, že v rámci poskytnutí opatření 4 nebyl vypracován žádný plán restrukturalizace (viz bod 162 výše).
- 167 Žalobkyně, stejně jako Španělské království během správního řízení, nicméně tvrdí, že opatření 1 a 4 představovala jeden a tentýž zásah spadající do jediné restrukturalizační strategie. I když je tato argumentace bezpředmětná v rozsahu, v němž směřuje ke zpochybnění porušení zásady „jednou a dost“ v rámci poskytnutí opatření 4 – jelikož konstatování tohoto porušení spočívá na nesprávném předpokladu, jak je uvedeno v bodě 163 výše – zůstává relevantní pro účely určení, zda lze mít za to, že opatření 4 je součástí provádění restrukturalizačního plánu, v projednávaném případě plánu životaschopnosti vypracovaného v květnu 2009.

- 168 V této souvislosti již Soudní dvůr rozhodl, že nelze vyloučit, že bude třeba pro účely uplatnění čl. 107 odst. 1 SFEU nahlížet na několik po sobě jdoucích zásahů státu jako na jediný zásah. Tak tomu může být zejména tehdy, když po sobě jdoucí zásahy vykazují z hlediska jejich časové posloupnosti, jejich cíle a situace podniku v době těchto zásahů natolik úzké vazby, že je nemožné je od sebe oddělit (rozsudek ze dne 4. června 2015, Komise v. MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, bod 97).
- 169 V projednávaném případě je nutno nejprve konstatovat, že opatření 1 a 4 nebyla přijata současně, jelikož mezi poskytnutím obou záruk uplynul více než rok. Kromě toho žalobkyně nepochybně, že zvýšení záruky, o němž bylo rozhodnuto v rámci opatření 4, nebylo předvídáno při poskytnutí opatření 1 a nebylo pokryto plánem životaschopnosti z května 2009. Dále je třeba konstatovat, že opatření 4 bylo přijato za účelem pokrytí finančních důsledků nezaplacení zajištěného úvěru při jeho splatnosti, které je přičitatelné Fundación Valencia. V tomto ohledu zřejmě existuje souvislost mezi cílem spočívajícím v umožnění Fundación Valencia čelit finančním důsledkům tohoto nezaplacení a původním cílem spočívajícím v poskytnutí nového kapitálu žalobkyni v rozsahu, v němž k nezaplacení dochází v rámci splacení úvěru poskytnutého za účelem financování tohoto mimořádného kapitálového vkladu. Nic to však nemění na tom, jak uvádí sama žalobkyně, že se účel opatření 4 liší od účelu opatření 1 v tom, že v první řadě směřuje k pokrytí zaplacení jistiny ze strany Fundación Valencia, úroků a splatných nákladů vyplývajících z uvedeného nezaplacení, které podle žalobkyně samy vyplývají z okolnosti, že Fundación Valencia nebyla schopna včas převést balíček akcií žalobkyně. Konečně, pokud jde o situaci žalobkyně v okamžiku dotčených zásahů, je třeba zohlednit skutečnost, že ke zvýšení kapitálu došlo již v okamžiku poskytnutí opatření 4, v důsledku čehož se finanční situace žalobkyně k tomuto datu odlišovala od její situace v okamžiku poskytnutí opatření 1.
- 170 Posouzení Komise, podle kterého nelze mít za to, že opatření 1 a 4 spadají do jednoho a téhož zásahu, není stiženo vadami.
- 171 Z toho vyplývá, že závěr, podle kterého opatření 4 nebylo spojeno s plánem restrukturalizace, musí být potvrzen s tím důsledkem, že jej s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 164 výše nelze považovat za slučitelné s vnitřním trhem na základě čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU.
- 172 Žádný další argument vznesený žalobkyní nemůže tento závěr vyvrátit.
- 173 Zprvé, pokud jde o tvrzení týkající se údajně značného zlepšení finanční situace žalobkyně mezi hospodářskými roky 2008–2009 a 2009–2010, je třeba odkázat na konstatování uvedené v bodě 50 výše, podle kterého je to, že žalobkyně zpochybnila kvalifikaci opatření 4 jako státní podpory nepřípustné, a v důsledku toho mít za to, že důvod, na kterém je založena tato kvalifikace, že žalobkyně byla ke dni poskytnutí uvedeného opatření podnikem v obtížích, nelze považovat za sporný (viz bod 165 výše). Za těchto podmínek je odvolání se na zlepšení její finanční situace, ačkoli je třeba považovat za prokázanou skutečnost, že byla v obtížích, irelevantní. V každém případě je argumentace žalobkyně obzvláště stručná a omezuje se v podstatě na odkaz na finanční ukazatele uvedené v bodě 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nemůže tedy vyvrátit konstatování, že byla v okamžiku poskytnutí opatření 4 podnikem v obtížích.
- 174 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že v souvislosti se zvýšením záruky nebo novou úvěrovou linkou otevřenou v rámci opatření 4 neobdržela žádnou částku, neboť z ní podle žalobkyně měla prospěch Fundación Valencia. V tomto ohledu stačí uvést, že zpochybnění posouzení Komise týkajících se totožnosti příjemce opatření 4 žalobkyní již bylo odmítnuto v rámci posouzení šestého žalobního důvodu.
- 175 Druhý žalobní důvod tudíž musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady zákazu diskriminace

- 176 Žalobkyně vytýká Komisi, že se situacemi tří profesionálních fotbalových klubů, o které šlo v napadeném rozhodnutí, zacházela stejným způsobem, přestože se jejich situace značně liší.
- 177 Pokud jde o Fundación Hércules, žalobkyně zdůrazňuje, že tato nikdy nesplatila úvěr zajištěný IVF. Pokud jde o Fundación Elche, žalobkyně uvádí, že bez ohledu na existenci dvou záruk IVF týkajících se dvou různých úvěrů, měla Komise za to, že v projednávaném případě šlo pouze o jediné opatření podpory. Konečně ani jeden z obou klubů nepředložil plán restrukturalizace, investic ani kompenzační opatření ve smyslu pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci.
- 178 Kromě toho žalobkyně srovnává napadené rozhodnutí s rozhodnutím Komise (EU) 2016/1847 ze dne 4. července 2016 o státní podpoře SA.41612–2015/C [ex SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)], kterou provedlo Nizozemsko ve prospěch profesionálního fotbalového klubu MVV v Maastrichtu (Úř. věst. 2016, L 282, s. 53), přičemž trvá na tom, že v posledně uvedené věci Komise identifikovala jediné opatření, přestože dotčené orgány veřejné moci přijaly několik opatření. Žalobkyně se rovněž opírá o rozdíly v obou věcech, pokud jde o použití kvalifikace malého a středního podniku, jakož i o použití kritérií slučitelnosti uvedených v pokynech pro podporu na záchranu a restrukturalizaci.
- 179 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury zásada rovného zacházení a zásada zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 14. dubna 2005, *Belgie v. Komise*, C-110/03, EU:C:2005:223, bod 71 a citovaná judikatura).
- 180 Tímto žalobním důvodem žalobkyně vytýká Komisi jednak to, že porušila zásadu zákazu diskriminace tím, že samostatným rozhodnutím povolila podporu poskytnutou nizozemskému fotbalovému klubu MVV, zatímco zakázala podpory, které jí byly údajně poskytnuty za stejných okolností, a jednak, že porušila tutéž zásadu tím, že zacházela stejným způsobem s odlišnými situacemi tří klubů, kterých se týkalo napadené rozhodnutí.
- 181 Zprv, pokud jde o diskriminaci, která by vyplývala z rozdílného zacházení přiznaného žalobkyni v napadeném rozhodnutí a klubu MVV v rozhodnutí citovaném v bodě 178 výše, je třeba uvést, že legalita rozhodnutí Komise, kterým se konstatuje, že nová podpora nesplňuje podmínky pro použití této výjimky, musí být posuzována pouze v rámci čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, a nikoli s ohledem na její předchozí rozhodovací praxi. Pojem „státní podpora“, jakož i podmínky nezbytné k zajištění obnovy životaschopnosti příjemce podpory odpovídají objektivní situaci, kterou je třeba posuzovat k okamžiku, kdy Komise přijímá rozhodnutí. Důvody, proč Komise ve svém předchozím rozhodnutí situaci posoudila jinak, tak nesmí mít vliv na posouzení legality napadeného rozhodnutí (rozsudky ze dne 17. července 2014, *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband v. Komise*, T-457/09, EU:T:2014:683, bod 368, a ze dne 11. prosince 2014, *Rakousko v. Komise*, T-251/11, EU:T:2014:1060, bod 125).
- 182 Z toho vyplývá, že se žalobkyně nemůže užitečně opírat o řešení, ke kterému dospěla Komise v rozhodnutí citovaném v bodě 178 výše, aby z toho vyvodila, že byla porušena zásada zákazu diskriminace. V každém případě, jak správně uvádí Komise, klub MVV spadá do kategorie malých a středních podniků, a to z hlediska jak jeho právní formy, tak počtu jeho zaměstnanců a jeho obratu, což jej odlišuje od žalobkyně, která ostatně před Tribunálem netvrdí, že sama do této kategorie spadá. Tato samotná okolnost má přitom dopad na kritéria slučitelnosti, která se použijí podle pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, zejména na nutnost stanovit kompenzační opatření. V důsledku toho nejsou situace žalobkyně a klubu MVV srovnatelné.
- 183 Zadruhé, pokud jde o diskriminaci, ke které by došlo v případě rovného zacházení s údajně odlišnými situacemi tří klubů, na které se vztahuje napadené rozhodnutí, je třeba konstatovat, že skutečnosti uvedené žalobkyní nemohou vést k rozlišování, které by bránilo tomu, aby se situacemi tří klubů bylo

zacházeno stejně, přičemž je třeba připomenout, že Komise v projednávané věci používá dva rámce, jeden pro konstatování existence podpory a druhý pro přezkum její slučitelnosti, od čehož se v zásadě nemůže odchýlit, aniž by porušila zásadu rovného zacházení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 211).

- 184 Okolnost, že Fundación Hércules na rozdíl od Fundación Valencia nesplatila zajištěný úvěr, tak zaprvé spadá mezi události, které nastaly po poskytnutí dotčeného opatření podpory. Nejednalo se tedy o informaci dostupnou v okamžiku, kdy se IVF zavázala být ručitelkou příslušného úvěru poskytnutého Fundación Hércules. Mimoto žalobkyně netvrdí, že by tato okolnost byla součástí vývoje, který byl od poskytnutí dotčené záruky předvídatelný. Tato okolnost není v důsledku toho sama o sobě s to zabránit tomu, aby Komise považovala v rámci použití testu soukromého hospodářského subjektu v tržním hospodářství a podle kritérií upřesněných Komisí ve sdělení o zárukách situaci žalobkyně a Hércules Club de Fútbol, SAD za podobné.
- 185 Žalobkyně dále nevysvětluje, v čem představuje okolnost, že Fundación Elche poskytla IVF dvě záruky za dva různé úvěry, rozlišující prvek, který brání tomu, aby s ní a Elche Club de Fútbol, SAD bylo zacházeno stejně.
- 186 Konečně, pokud jde o přezkum slučitelnosti opatření přijatých ve prospěch dvou dalších klubů, kterých se týká napadené rozhodnutí, je třeba uvést, že Komise zohlednila okolnost, že tyto kluby nepředložily plán restrukturalizace ani nenavrhly kompenzační opatření, jak jasně vyplývá z bodů 113 a 118 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž je konstatováno, že ani jeden z klubů nesplnil podmínky stanovené v bodech 34 a 38 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci. Zároveň Komise zohlednila skutkové okolnosti týkající se žalobkyně, aby z toho vyvodila závěr, že z důvodu jejich nedostatečnosti – nikoliv však pro jejich opomenutí – nebyly uvedené podmínky splněny ani ve vztahu k ní. Skutečnost, že zjištěné rozdíly mezi situací žalobkyně a situací dvou dalších klubů nakonec vedly ke stejnému zacházení, je tedy objektivně odůvodněná.
- 187 Z výše uvedených úvah vyplývá, že sedmý žalobní důvod je nutno zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při výpočtu výše podpory

- 188 Žalobkyně podporovaná Španělským královstvím Komisi vytýká, že správně neposoudila hodnotu protizáruk, které Fundación Valencia nabídla IVF. Tvrdí tak, že úroveň jejich akcií držných Fundación Valencia jako zajištění byla podle klasifikace sdělení o referenčních sazbách přinejmenším „obvyklá“, což mělo mít za následek snížení částky podpor, které mají být navraceny, na méně než šest milionů eur. V replice žalobkyně odkazuje jednak na kupní cenu zaplacenou jinými soukromými upisovateli při jejím navýšení kapitálu v roce 2009 a jednak na její ocenění provedené poradci, které pověřila pro účely tohoto řízení, na základě metody tzv. „četností“ ze vzorku klubů, které byly prezentovány jako srovnatelné. Dodává, že i za předpokladu, že by tyto akcie měly být zhodnoceny výlučně na základě jejich účetních závěrek, je třeba zohlednit kapitálový vklad Fundación Valencia. Žalobkyně mimoto odkazuje na několik odkládacích podmínek stanovených v dohodě o záruce, jejichž cílem je poskytnout IVF několik dodatečných zajištění.
- 189 Komise tvrdí, že žádný důkaz předložený žalobkyní nezpochybňuje zjištění provedená v bodě 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na informace dostupné během správního řízení. V tomto ohledu se domnívá, že hodnota akcií se stala prakticky nulovou z důvodu ztrát klubu. Komise dodává, že by měly hodnotu pouze tehdy, kdyby žalobkyně nebyla v obtížích nebo měla věrohodné vyhlídky na uzdravení. Cena zaplacená soukromými akcionáři, kteří se zavázali ke zvýšení kapitálu v roce 2009, není relevantní s ohledem na kontext tohoto upisování a pravděpodobnou povahu upisovatelů. V každém případě není podle Komise pravděpodobné, že by akcie žalobkyně, za předpokladu, že by jejich hodnota nebyla nulová, pokrývaly přinejmenším 40 % úvěru, jak vyžaduje

sdělení o referenčních sazbách k tomu, aby jistota dosáhla „obvyklé“ úrovně. Komise mimoto tvrdí, že je třeba případně snížit hodnotu těchto akcií o hodnotu aktiv žalobkyně, která již byla poskytnuta jako záruka v rámci úvěrů, které jí byly poskytnuty před zvýšením kapitálu.

- 190 V projednávaném případě Komise v bodě 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, pokud jde o hodnotu akcií žalobkyně zastavených ve prospěch IVE, následující:

„[Sporný] úvěr je ve skutečnosti zajištěn zástavním právem k akciím získaným v [klubu Valencia CF]. [Klub Valencia CF] však byl[...] v obtížích, tj. provozoval[...] činnost vedoucí ke ztrátě, a neexistoval žádný věrohodný plán životaschopnosti, který by prokázal, že tyto činnosti začnou [jeho] akcionářům přinášet zisky. Ztráty [klubu Valencia CF] byly tedy zahrnuty v hodnotě akcií [tohoto klubu], tudíž hodnota těchto akcií jako zajištění úvěru se téměř rovnala nule.“

- 191 V rámci tohoto žalobního důvodu žalobkyně zpochybňuje závěry, ke kterým Komise dospěla ohledně hodnoty protizáruky, jež Fundación Valencia nabídla prostřednictvím zástavního práva k jejím akciím, přičemž tvrdí, že bez ohledu na použitou metodu zhodnocení se zastavené akcie rovnají přinejmenším „obvyklé“ úrovni zajištění ve smyslu sdělení o referenčních sazbách. Tři metody zhodnocení uvedené žalobkyní v jejích písemnostech vycházejí zaprvé ze srovnání s kupní cenou soukromých upisovatelů v roce 2009, zadruhé z použití metody četností, na základě vzorku klubů, které jsou prezentovány jako srovnatelné, a zatřetí z ohodnocení její finanční situace.

- 192 Nejprve je třeba posoudit kritiku žalobkyně k metodě přijaté Komisí v napadeném rozhodnutí ke zhodnocení jejích kroků, která spočívá na hodnocení její finanční situace (viz bod 190 výše).

- 193 V tomto ohledu je povaha přezkumu vykonávaného Tribunálem ohledně posouzení Komise ve vztahu k hodnotě protizáruky při výpočtu přesné výše podpory totožná s povahou přezkumu připomenutého v bodě 59 výše.

- 194 Kromě toho není třeba rozhodnout o podpůrném argumentu Komise, podle kterého není pravděpodobné, že by dotčené akcie pokrývaly alespoň 40 % úvěru, jelikož napadené rozhodnutí není založeno na takovém důvodu, ale na závěru, že absolutní hodnota akcií je „téměř nulová“. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že rozhodnutí musí stačit samo o sobě a jeho odůvodnění nemůže vyplývat z vysvětlení poskytnutých později, zatímco proti dotčenému rozhodnutí již byla podána žaloba k unijnímu soudu (rozsudky ze dne 12. prosince 1996, Rendo a další v. Komise, T-16/91, EU:T:1996:189, bod 45; ze dne 12. září 2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies v. Komise, T-68/03, EU:T:2007:253, bod 254, a ze dne 16. září 2013, Wabco Europe a další v. Komise, T-380/10, EU:T:2013:449, bod 107).

- 195 Dále je třeba připomenout, že se kritika žalobkyně týká údajně chybných posouzení Komise ohledně dopadu navýšení kapitálu z roku 2009 o 92,4 milionu eur na její finanční situaci, a tudíž na hodnotu jejích akcií.

- 196 Úvodem je třeba připomenout, že Tribunál přezkouvává argumentaci žalobkyně pouze v rozsahu, v němž se týká opatření 4 (viz bod 141 výše). Ke dni poskytnutí uvedeného opatření, tedy 10. listopadu 2010, již však bylo rozhodnuto o navýšení kapitálu z roku 2009 a nově vydané akcie upsány. Tyto události byly zaznamenány v účetních výkazech žalobkyně za hospodářský rok 2009/2010, uvedených v bodě 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí, z nichž vyplývá, že na konci tohoto roku její kapitál vrostl oproti předchozímu hospodářskému roku z 9,2 na 101,7 milionu eur a její vlastní kapitál přešel z –33,3 na 57,3 milionu eur. Kromě toho její zisk před zdaněním vzrostl z –59,2 na 17,9 milionu eur.

- 197 Z výše uvedených zjištění je třeba vyvodit, že tvrzení Komise uvedené v bodě 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí a převzaté v bodě 190 výše, podle kterého byly činnosti žalobkyně ztrátové, je nesprávné, jelikož právě hospodářský rok, který bezprostředně předcházel poskytnutí opatření 4, byl ziskový.
- 198 Kromě toho byly vlastní zdroje žalobkyně na konci finančního roku 2009/2010 značné, řádově se podle napadeného rozhodnutí jednalo o 57,3 milionu eur. V odpovědi na otázku položenou Tribunálem v rámci organizačních procesních opatření Komise tvrdí, že ke dni přijetí opatření 4 „převyšovaly závazky klubu jeho aktiva“. V rozsahu, v němž tím Komise rozumí, že dluh klubu převyšuje všechna jeho aktiva, je třeba konstatovat, že toto tvrzení není nikterak podloženo a je vyvráceno samotnou Komisí, která na jednání připustila, že čistý majetek žalobkyně byl k tomuto datu kladný. V rámci této odpovědi se Komise dále dovolává okolnosti, že ztráty zaznamenané během hospodářského roku 2008/2009 představovaly dvě třetiny částky navýšení kapitálu z roku 2009, přičemž záporné vlastní zdroje zjištěné na konci téhož hospodářského roku odpovídaly přibližně jedné třetině uvedené částky. Je však třeba uvést, že tato okolnost nezpochybňuje zjištění, že na konci posledního hospodářského roku uzavřeného před přijetím opatření 4 činily vlastní zdroje žalobkyně 57,3 milionu eur.
- 199 Komise na jednání trvala na skutečnosti, že žalobkyně prováděla „ztrátové činnosti“, neexistenci spolehlivého plánu restrukturalizace, a za předpokladu, že by bylo možné se o něj opírat, na skutečnosti, že provádění uvedeného plánu spočívalo v každém případě v prvních čtyřech letech na vzniku ztrát, což vše odůvodňuje, aby se akcie žalobkyně považovaly za akcie s téměř nulovou hodnotou. Je přitom třeba připomenout, že hospodářský rok uzavřený před poskytnutím opatření 4 byl ziskový, což jednak vyvrací tvrzení Komise, podle kterého žalobkyně prováděla pouze „ztrátové činnosti“, a jednak relativizuje relevanci prognóz provedených dříve v rámci plánu životaschopnosti z roku 2009.
- 200 Konečně z bodu 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že kvalifikace žalobkyně jako podniku v obtížích ke dni poskytnutí opatření 4 spočívá na omezenějších indiciích, než byly indicie v tomto ohledu použité Komisí ke dni poskytnutí opatření 1, což ji ostatně vedlo k tomu, že v rámci prvně uvedeného kroku použila pouze kritéria uvedená v bodě 11 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, zatímco se domnívala, že v rámci posledně uvedeného kroku se použijí jak bod 10, tak bod 11 uvedených pokynů (viz body 64 a 65 výše). Zatímco se Komise za účelem učinění závěru, že žalobkyně ke dni poskytnutí opatření 1 byla v obtížích, opírala o existenci ztrát, pokles obrátu, záporný vlastní kapitál a úroveň zadlužení žalobkyně, svůj závěr ohledně situace žalobkyně v době poskytnutí opatření 4 opřela Komise pouze o úroveň jejího zadlužení a „téměř nulové zisky“.
- 201 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že skutečnosti, na kterých spočívají závěry Komise v bodě 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o „téměř nulovou“ hodnotu akcií žalobkyně ke dni poskytnutí opatření 4, jsou zčásti nesprávné, jelikož hospodářský rok předcházející uvedenému poskytnutí byl ziskový. Tribunál je rovněž toho názoru, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla v bodě 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, na základě důvodů společných pro opatření 1 a 4, že hodnota akcií žalobkyně byla „téměř nulová“, aniž zohlednila relevantní faktory, kterými jsou existence významných vlastních zdrojů a dosahování zisku před zdaněním při činnostech předcházejících poskytnutí opatření 4.
- 202 Argument Komise, podle kterého musí být od hodnoty akcií žalobkyně odečtena hodnota jejích aktiv, které již byly poskytnuty jako zástava v rámci úvěrů, které jí byly poskytnuty dříve, není s to tento závěr vyvrátit. Zprv je třeba poznamenat, že se jedná o nový důvod ve vztahu k důvodům uvedeným v napadeném rozhodnutí, který jako takový nemůže nahradit nedostatky tohoto rozhodnutí uvedené výše (viz judikatura připomenutá v bodě 194 výše). Zadruhé a v každém případě Komise nevysvětluje, proč je třeba prokázat takto úzkou vazbu mezi hodnotou aktiv žalobkyně poskytnutých jako záruka a hodnotou zastavených akcií. Zatřetí jsou úvěry, které jsou spojeny s takovými zárukami, již z povahy věci zohledněny ve finančních údajích žalobkyně převzatých v bodě 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a o které se Komise opírá pro svůj závěr o hodnotě dotčených akcií.

- 203 Proto, aniž je třeba zkoumat ostatní argumenty žalobkyně, je třeba třetímu žalobnímu důvodu vyhovět v rozsahu, v němž posouzení Komise týkající se hodnoty jejích akcí poskytnutých zastavením spočívá na věcné nesprávnosti a je stíženo zjevnými pochybeními.
- 204 S ohledem na tento závěr a v zájmu hospodárnosti řízení není třeba zkoumat čtvrtý a pátý žalobní důvod, jakož ani druhou část šestého žalobního důvodu, které se týkají pozdější fáze analýzy a předpokládají, že charakteristiky sporné záruky byly správně stanoveny.
- 205 Kromě toho, ačkoliv ze třetího žalobního důvodu vyplývá, že se týká pouze výpočtu výše dotčené podpory, a nikoli samotné existence této podpory, je třeba zároveň uvést, že zjevně nesprávná povaha posouzení Komise ohledně hodnoty protizáruky poskytnuté IVF, jak byla konstatována Tribunálem, může mít vliv na kvalifikaci dotčeného opatření jako státní podpory s ohledem na podmínku zvýhodnění. Nelze totiž vyloučit, že Komise bude muset při opětovném posouzení hodnoty protizáruky provést nové vyhodnocení povahy opatření 4 jako státní podpory. V tomto ohledu má určení hodnoty akcí žalobkyně poskytnutých do zástavy zásadní význam v obecné struktuře napadeného rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 15. června 2005, Corsica Ferries France v. Komise, T-349/03, EU:T:2005:221, body 319 a 320).
- 206 Napadené rozhodnutí je tudíž třeba zrušit v rozsahu, v němž se týká opatření 1 a 4 poskytnutých žalobkyni.

K nákladům řízení

- 207 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení žalobkyně, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření před Tribunálem.
- 208 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Španělské království tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Komise (EU) 2017/365 ze dne 4. července 2016 o státní podpoře SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), poskytnuté Španělskem ve prospěch klubů Valencia Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol SAD a Elche Club de Fútbol SAD, se zrušuje v rozsahu, v němž se týká Valencia Club de Fútbol, SAD.**
- 2) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Valencia Club de Fútbol, SAD včetně těch, které jsou spojeny s řízením o předběžném opatření před Tribunálem.**
- 3) **Španělské království ponese vlastní náklady řízení.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. 3. 2020.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	3
Právní otázky	4
K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž odkazuje na přílohu A.2	4
K přípustnosti argumentace rozvinuté v příloze A.2	5
K přípustnosti osmého žalobního důvodu, vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění	5
K věci samé	6
K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě ze zjevně nesprávných posouzení při kvalifikaci výhody	6
– K dosahu prvního žalobního důvodu a jeho přípustnosti v rozsahu, v němž se týká opatření 4 ..	6
– K první části, vycházející ze zjevného pochybení Komise v rozsahu, v němž kvalifikovala žalobkyni jako podnik v obtížích	7
– Ke druhé části, vycházející ze zjevného pochybení Komise v rozsahu, v němž měla za to, že opatření 1 pokrývalo více než 80 % příslušného úvěru	15
– Ke třetí části, vycházející ze zjevného pochybení Komise v rozsahu, v němž měla za to, že opatření 1 nebylo poskytnuto za tržní cenu	16
– Závěry k prvnímu žalobnímu důvodu a k rozsahu zrušení	19
K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z pochybení při určení příjemce údajné podpory	19
K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při posuzování slučitelnosti údajných podpor	21
K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady zákazu diskriminace	24
Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při výpočtu výše podpory	25
K nákladům řízení	28